

Adrian Severin:

„Transilvania nu este ringul de box între PUNR și UDMR”

pag. 7

Nr. 29 • 19 - 25 iulie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

**A dispărut
un posibil candidat
la Președinția României:
M. C. Botez**

**Sezon Estival
Costinești
- un cocktail
periculos:
prețuri
uriașe,
valuri, nisip
și oameni
politici**

pag. 6

**Iliescu și
Danton**

pag. 3

**A apărut
revista Focus nr. 2
dedicată Elveției și
distribuită gratuit
cititorilor noștri
cei mai fideli:
abonații**

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare
premiul de un milion
de lei

pag. 12-13

9.785

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra” a fost o prezentă de prestigiu în concertul mării prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur.

Deși o bună bucată de vreme revista „Flacăra”, editată de Constantin Banu, a fost preponderent „literară, artistică, socială”, după cum scria chiar pe

copertă, în paginile ei fenomenul politic n-a fost ocolit. Publicăm mai jos fragmente din articolul „Constituanta”, semnat de P. Locusteanu și apărut în nr. 29 din 3 mai 1914. Se va observa cu ușurință că unele trăsături ale parlamentarismului românesc de acum mai bine de 80 de ani sunt de o uimitoare actualitate.

Parlamentarul român, - de ce n'am mărturisit-o? - de cele mai multe ori nu înfățișează o convingere colectivă; uneori el nu reprezintă nici o convingere individuală măcar. Deputații și senatorii noștri, - nu lipsesc bine înțeles nici unele excepții, - nu sunt decât simpli mijlocitori constituționali. Mandatul lor nu este un program de idei, ci mai mult un caet de sarcini. Din pricina aceasta deținătorii unor asemenea mandate, din stimulatori de curente ce-ar trebui să fie, ajung niște bieți agenți de plasare.

Agenți de plasare, - expresia nu e nici violentă, nici fantazistă. Unde te duci, te-ntâlnești cu deputați ori senatori grăbiți să intervie pentru plasarea cutărui alegător sau mulțumirea cutărui elector. Este o înfrigurare curioasă, o grabă ce nu îngăduie nici o împotrivire. Se forțează ușile miniștrilor. Se escaladează, cu dibăcie de adevărați acrobați, îngrădirile legale ce par inatacabile. Se vânează toate **disponibilitățile** Statului. Pentru alesul națiunii nu există nici un **nolli me tangere**. Fiind-că el, în loc să fie firul prin care se propagă, de la periferie la centru, voința țării, nu este de cele mai multe ori de cât canalul prin care se scurge rezerva de favoruri ofi-

ciale în toate colțurile patriei.

Și e fatal să fie așa. Parlamentarii noștri nu se aleg în baza unor idei, ci în schimbul unor făgădueli: Du-te în orașelul X sau Y și vorbește-le alegătorilor de acolo despre marile probleme ale Țării. Ți se va spune:

- Ideile noastre, domnule, sunt interesele noastre. Prin urmare, dacă ne făgăduiți că o să vă ocupați stăruitor de aceste interese, veți intra desigur în Parlament.

Și de obicei domnul care dă asemenea sfaturi are cel puțin zece frați, veri și nepoți cari trebuie plasati pentru isbânda programului guvernamental și regenerarea țării.

Prin urmare, Ionescu, Popescu, Georgescu aleg deputați și senatori pentru ca ei sau verii, sau frații lor să fie plasati; la rândul lor deputații se aleg pentru ca Ionescu, Popescu, Georgescu să fie satisfăcuți. Iar guvernul se găsește veșnic dator, printr'un pact oarecum național, să satisfacă pe Ionescu, Popescu, Georgescu, pentru ca ideile lui să fie înfăptuite de parlament.

Am auzit pe un ministru modern, doritor de bine și capabil să facă bine, spunând odată:

- Știu, X. este un netrebnic... Am auzit că nu e nici tocmai

cinstit... A trebuit să-l numesc însă din motive electorale.

Cu chipul acesta, parlamentul, din instrument de control, din adunare a înțeleptilor națiunii, devine o cauză de selecțiune pe dos, un mijloc de corupere a moravurilor, un izvor nesecat de transacțiuni nenorocite.

Se ridică o serie întreagă de oameni urâți și pe dinăuntru și pe din afară, însuflețiți de dilatație de stomac. Aceștia umplu primăriile orașelor noastre și câpțușesc cu amplexarea lor fotoliile prefecturilor. Ș'apoi ne'ntrebăm de ce sunt urâte orașele țării. Dar viața nu este de cât reflexul oamenilor cari o conduc. Tapetați un salon cu cristallurile cele mai limpezi și mai îndemânatec sculptate și, câtă vreme pe dinaintea lor se vor plimba oameni urâți, decorul va fi desgustător.

O, nu preconizăm o politică de Adoniși. Suntem însă contra acelei urâciuni interne care pătează cu umbrele și penumbrele sufletului armoniile făpturei omenești și ale firei.

Vrem să ne putem bucura cât mai curând că politica a fost scoasă de sub jugul interesului personal și pusă cu sinceritate în slujba nevoilor obștești și a unui ideal.

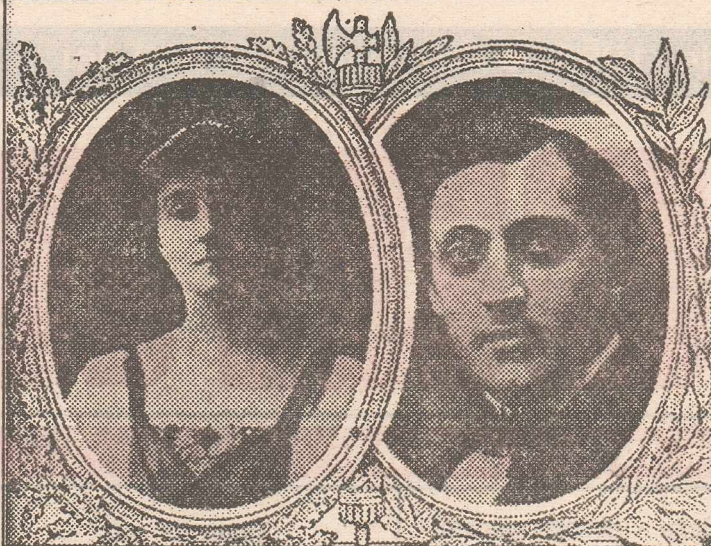
FLACĂRA

LITERARĂ • ARTISTICĂ • SOCIALĂ

Anul III, Nr. 29. - 3 Mai 1914

Director: C. BANU

Nr. 69 bani - la strălăzute 22 bani

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin, Mihai Sândou

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂNDU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12.

223.15.37; 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ionit

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Păsărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dragoș Baltă, Dan Ciuducu, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chiulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Matotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Arion, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerica Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Valerica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Săndulescu

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMÂNIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează
Informații furnizate de agenții
MEDIAFAX

Închiderea ediției: joi, ora 20⁰⁰

Viața sub un președinte de regat

George Anion

Robespierre, Danton și Iliescu

De multă vreme îmi doream să văd un film bun. Mă săturasem, ca și mulți alții, de peliculele prezentate cu atâta generozitate de canalele de televiziune pe care le „prindem”: numai crime, numai violuri, numai puținătate sufletească. De aceea, încă înainte de a începe Danton al lui Wajda, presimțeam o bucurie fără margini. Dacă la etajul șapte al blocului în care stau, de mai bine de trei decenii, n-ar fi fost o căldură de iad, m-aș fi îmbrăcat ca pentru o sărbătoare. Și n-aș fi greșit deloc. Ca la oricare altă întâlnire pe care am avut-o cu acest mare cineast - din păcate, românii n-au și ei un regizor de valoarea lui! - și aceasta s-a desfășurat sub semnul desăvârșirii. Revoluția franceză, pe care unii o socotesc izvorul tuturor nenorocirilor din Europa, ne-a fost prezentată cu o capacitate de înțelegere greu de atins. O cunoaștere extraordinară, din partea marelui polonez, a naturii umane, a mecanismului istoric ne-a îngăduit să pătrundem în tainițe care nu sunt accesibile oricui. Din evenimentele pe care le-am văzut înfățișate pe micul ecran, transfigurate de un talent artistic ieșit din comun, ni s-au dezvăluit, cu o limpezime de cleștar, relația dintre mulțime și individ, cât de acaparantă poate fi o personalitate și ce derizorie o lasă deposedarea de putere, cât de înălțătoare e o colectivitate și ce abjectă poate să devină ea în anumite condiții. Iar această poveste de acum două secole, pe care Televiziunea română a avut curajul să ne-o propună spre vizionare, spre cinstea ei, ne-a adus aminte - n-avea cum să nu ne aducă aminte! - de ce ni s-a întâmplat nouă în 1989. I-am zărit, printre eroi, pe Ion Iliescu, Petre Roman, Silviu Brucan, Nicolae Militaru, Victor Stănculescu, Dan Ioșif, Dumitru Mazilu, Mircea Dinescu, Ion Caramitru și pe mulți alții. Evident, în alte

veșminte, în alte decoruri și sub alte nume: Saint-Just, Camille Desmoulins, Robespierre, Danton, Fabre, Philippeaux, Fouquier. Am luat cunoștință de activitatea Comitetelor Salvării Naționale, de simulacrele de judecată din tribunalele revoluționare, de execuțiile pe bandă rulantă, fără urmă de respect pentru acest dar minunat care e viața, de devastarea redacțiilor ziarelor neagreate de ocărmuire, în veritabile acțiuni „minerești”, de setea de înălțare cu orice preț, inclusiv al morții camarazilor, totul desfășurându-se pe un fundal mănjit de sânge. Însă înclăștarea dintre Danton și Robespierre - primul - un iubitor de femei și vinuri, de discuții cu prietenii și de fraternizări cu inși obscuri, strălucit orator și doritor de obiecte frumoase, al doilea - un auster, frământat din pricina complexelor, cu o inteligență rece și bun organizator de zăvistii n-are corespondent în Revoluția noastră din Decembrie. La noi nu există două personaje comparabile care să se fi confruntat pe viață și pe moarte. Fiindcă, de fapt, respectiva înclăștare se desfășoară în sufletul unuia singur, măcinându-l cu fiecare zi care trece. Președintele nostru de regat, care a parafat hotărârea sovieticilor ca România să devină republică, are de rezolvat multe contradicții din sine: se dorește un iubitor al maselor, prietenos, loial, cinstit, incoruptibil dar, în același timp, e dur, zâmbește fals, e mincinos, demagog, trufaș, răzbunător. Și pentru calități, și pentru defecte, există o deplină acoperire în faptele sale pe care i le-a înregistrat presa. Știm cum s-a terminat conflictul dintre cei doi capi ai Revoluției franceze: și unul și altul au sfârșit pe eșafod. Oare cum se va rezolva sfâșierea lăuntrică a dlui Iliescu? Să fie adevărată afirmația dlui Pleșu că șeful statului nostru e un personaj tragic?

Evenimente mari, evenimente mici

● Surse foarte tinere și cu părul blond din PNȚCD ne-au spus că deputatul PNȚCD Răzvan Dobrescu a fost crunt lovit de zilele caniculare din această perioadă: se zbate să convingă Biroul de Conducere, Coordonare și Control al partidului să-i „anihileze” pe mai tinerii săi (și mult, mult mai deștepti decât el!) colegi Ioan Avram Mureșan și Gheorghe Cristea. Aceleași surse ne-au povestit că în urma acestor presiuni ale „anihilitorului Dobrescu” ar fi avut loc o mică discuție între dl senator Valentin Gabrielescu care i-ar fi spus amicului său, dl prim vicepreședinte Ion Diaconescu: „bă, voi sunteți nebuni?! Cum, adică, să-i sancționați pe băieții ăștia? Cu ce-au greșit ei?! Ați înnebunit?!” Sigur este că se apropie Congresul din toamnă al partidului și „anihilitorii” simt că le fuge pământul de sub picioare! ● Șeful Direcției generale pentru strategia industriei energetice, petrol și gaze din Ministerul Industriilor a declarat la conferința de presă „nu cred că totuși prețul benzinei va crește la 700 lei/litru”. Decriptând limbajul văcăroidian,

rezultă că prețul benzinei totuși va crește la 700 lei/litru! ● Elena Dumitrașcu și-a înjunghiat bărbatul cu un cuțit de bucătărie deoarece nu a mai vrut să se culce cu el. De unde rezultă că româna a fost mai generoasă decât Lorena Bobbit. Primul ministru Nicolae Văcăroiu, după vizita în China, i-a adus suvenir soției un batic de mătase pictată. Un alt pas al integrării României în Asia a fost făcut ● De la 1 august tractoarele românești se scumpesc cu 30%. Asta probabil ca să se dea o lovitură de grație importurilor de John Deere și Claas, nu-i așa? ● Vicepreședintele PDSR Arad a accidentat un tânăr și a fugit de la locul accidentului. Mai este nevoie să repetăm că este pedeserist?! ● Reichstagul din Berlin a fost despachetat din învelișul său argintiu, după două săptămâni. Ar fi bine să urmeze la rând, adică să fie împachetat tot pentru măcar două săptămâni, Palatul Victoria din București, dar cu El înăuntrul ● Mirajul miliardului de la LOTO 6/49 a declanșat o adevărată isterie națională. Bieții

oameni! Punem pariu că dacă acum ar ieși Ion Stoica și-ar pune de-un nou Caritas, ar avea din nou zeci de mii de clienți?! ● Dl ministru de stat Mircea Coșea declara recent într-un interviu că înainte de a decide că vrea să devină economist, își dorea să fie regizor de film. Păcat că nu s-a făcut regizor de film, pentru că n-ar mai fi ajuns regizorul celui mai prost film numit „accelerarea privatizării” cu protagoniști pe măsură! ● „Grecia nu concepe o largire a UE și NATO fără România”, a declarat ministrul de externe al acestei țări, Carolos Papoulias, aflat în vizită la București. Era mult mai bine dacă o asemenea declarație tranșantă venea din partea omologilor săi german și american. ● Nu v-am spus noi săptămâna trecută că Vadimel e speriat foarte tare?! La recenta întâlnire cu Oliviu Gherman și Adrian Năstase și-a cerut mii de scuze, promițând solemn că nu va mai face așa ceva niciodată și angajându-se solemn să-l sprijine pe președintele Ion Iliescu. Iar „cei 300” nu sunt decât trei bătrâni și

nebuni și, bineînțeles, Vadimel, care-i și întrece și face cât zecel! Așadar, 13, număr cu ghinion. ● Privatizarea hotelului Intercontinental devine pe zi ce trece un mare scandal. Să vedem cât o să dureze și cum o să se încheie. Oricum, banii de campanie electorală pentru Ion Iliescu sunt asigurați. Ion Iliescu, cel care nu-și vinde țara, ci o dă fraților de pomană! ● Funărel îi adresează lui Ion Iliescu un ultimatum în care îl acuză, printre altele, că este dispus să sprijine UDMR și Ungaria. Noi știam că dragostea dintâi a dlui președinte este în altă parte, nu la Budapesta, dar, în sfârșit, o fi știind și Funărel ceva. Numai că dacă e să vorbim de sprijin, haideți să mai amintim o dată ce ne declara dl senator PUNR Theodor Ardelean, că oameni de afaceri maghiari i-au finanțat campania electorală lui Funărel! Oricum, rămâne cum am zis și săptămâna trecută: din păcate, dl Iliescu rămâne cel mai „meseriaș” dintre toți!

MARIAN GHIȚEANU ■

Mileniul trei fără un sfert

Mâna de fier

Dacă Rusia, împotriva strategiei sale imperiale tradiționale și împotriva intereselor vechii nomenclaturi, ar fi arătat o poftă nemaipomenită de integrare în NATO tot estul răsăritean ar fi trăit azi mai bine, mai frumos, mai decent. Dar Rusia, dincolo de interesul de a obține pe nimic bandaje pentru rănilor sale adânci, nu este legată de Occident prin nimic. În afara mâinii sale întinse către Apus pentru a obține o rație de supraviețuire nu face nici un gest cooperant. Iar mâna întinsă este de fier.

Gorbaciov a fermecat Occidentul în perioada când conducea ca un țar luminat un halcan proeminent al emisferei nordice. Era șeful celui mai solid partid comunist din lume, era dirijorul Tratatului de la Varșovia, era contabilul șef al CAER, era patronul celei mai sofisticate rețele de servicii secrete din câte s-au inventat vreodată. Era, totuși, considerat un superstar al deschiderii, al colaborării Est-Vest, al noii... stabilități mondiale. În calitate de adversar principal al capitalismului el a fost perceput, totuși, drept principalul gropar al socialismului. Și a fost. Gorbaciov a distrus de la vârf, de sus în jos, sistemul strategic al comunismului, dar nu a putut face mai mult: dezarticularea apetitului istoric al Rusiei de a fi o putere mondială de primă mână. Îmbătați de mișcările estice din 1989 și, apoi, de explozia URSS, occidentali s-au grăbit să considere că Elțîn, mai relaxat și mai maleabil ideologic decât ilustrul său predecesor, va duce mai departe și în pas voios opera acestuia. Adică inițiativa de a-și marginaliza propria țară, de a scoate Rusia din topul nuclear, de a o transforma într-o republică defensivă, cuminte, care să facă „mumos” din punct de vedere politic, economic, militar. Absurd!

După primele luni de vraiste generală, de confuzii abracadabrate, de vid de putere și vid de „plan”, Kremlinul a început să-și lingă rănilor cu discreție, apoi la scenă deschisă. Rusia s-a trezit din buimăceală și a trecut la reamenajarea vechii sale strategii. De aici și până la „nietul” răsunător privind dilatarea NATO către fruntariile sale oficiale de azi nu a mai fost o cale lungă.

Interesele imediate ale complexului militar industrial, interesele cohortelor de generali, interesele ramurilor economice dogmatice, reflexele nomenclaturii reciclate, interesele stângii recunoscute ca atare, interesele radicalilor naționaliști și mentalitatea zecilor și zecilor de milioane de roboți șlefuiți de amintirea zeloasă a marelui război pentru apărarea patriei reclamă o Rusie mare aflată în poziție trufașă față de Europa capitalistă, coruptă, placidă, stricată de societatea de consum și platonice din punctul de vedere al unei ofensive reale către Est.

Cum tradiția, asezonată de nenumărate demonstrații practice, arată că de climatul politic de la Moscova depinde atmosfera vieții în Europa răsăriteană, este clar că redresarea în stil retroactiv a Kremlinului va impune o anumită abordare a integrării europene. Faptul că în plină perioadă critică a politicii regionale rusești problema cecenă a fost expedită cu o aroganță imperială în pofida lamentărilor diplomaților europene atestă clar că temperatura integrării scade. Se vor face declarații de bune intenții, de respect al democrației, se vor aduce osanale economiei de piață, dar drumul politic se va tăia, încet și sigur, către vechile hățisuri morganatice care se pierd în orizonturile blestemate ale Răsăritului. În tot acest timp Vestul își va putea analiza cu melancolie gigantică sa impotență politică...

RADU BUDEANU ■

Puls

Scuzele acuză

Pe cât de frumoasă este România, pe atât de ciudat se comportă cel care o conduce. Funcționează la noi un mecanism bine pus la punct, gata să scuze orice neajuns. Dacă stăm să analizăm cu atenție despre ce anume este vorba, constatăm că avem de-a face cu o mașină infernală, diabolică.

Să ne amintim, de pildă, ce ni se spunea în plină iarnă, când în casele noastre nu curgea apa: că este de vină înghețul care blochează stațiile de pompare. Vara, această deficiență era pusă pe seama secetei. Din cauza secetei, lichidul vital nu picura la robinet. Scuza cu pricina prindea. Ea era preluată într-un stil cât se poate de panicard de către ziare, care anunțau că rezervele de apă potabilă mai ajung pentru doar șapte zile, șase, cinci, patru... Ce să mai zică cetățeanul în atare situație? Mulțumește lui Dumnezeu că indispensabilul lichid îi pătrunde în locuință două ore pe zi. Unii ajung chiar să se întrebe de ce pe vremea împușcatului, oricât de rău era, apa totuși curgea? Pentru un om înecat în griji cotidiene această remarcă invită la un soi de nostalgie periculoasă. Exemplele pot continua. An de an producția agricolă slabă a fost pusă pe seama secetei. „Din cauză că nu plouă, n-avem grâu” - spuneau guvernanții. Dacă plouă - și plouă - vom auzi probabil că lanurile falnice zac sub apă, sub prea multă apă și de aceea n-avem cereale. Vom apela deci la import. Sigur, tot ca o scuză, cineva ar putea spune că slabele rezultate din agricultură au ca principală cauză împărțirea pământului la țărani. Guvernanții nu vor vorbi niciodată despre nerentabilitatea exploatarea de stat din acest domeniu. Să continuăm cu exemplele. Nu cu mult timp în urmă, ziarele anunțau că din cauza ploilor abundente mii de legături telefonice au căzut în București. Se împlinesc trei

săptămâni de când această constatare scuza și acum starea de nefuncționare a multor asemenea mijloace de comunicare. Pe cât este buba de mare, pe atât de simplu se rezolvă problema dacă dai cinci mii de lei unui depanator care se mai suie din când în când pe stâlpul de telefon din fața casei. Acest mecanism devine, pe zi ce trece, extrem de profitabil pentru mulți semeni de-ai noștri. Aproape în fiecare domeniu de activitate, mașina de produs scuze funcționează la parametri proiectați. Cei de la putere ne spun că treburile nu merg bine în orașele țării din cauza primarilor. Nu spun că aceștia n-au bani pentru că nu le dă guvernul. Dacă responsabilii din administrația locală ar fi înregimentați în partidele care guvernează, n-am mai auzi această placă, indiferent de starea urbei în care locuim. Cu siguranță că și atunci se va găsi o scuză. Gândul mă duce la un cuplet intitulat „Căpșorul e de vină” și interpretat de Stela Popescu. Spuneam la un moment dat că bacșii rezolvă pentru moment unele probleme mărunte cu care ne confruntăm. Mult mai sus, în sfere înalte, această „formă de plată” conduce la fenomene cu mult mai grave. Doar ați citit în presă despre fel de fel de afaceri oneroase. Într-atât de des ați citit, încât v-ați obișnuit, stimați cititori. Când proporția celor obișnuiți va trece de 50%, victoria unora va fi deplină. Vom fi înlocuit atunci starea de normalitate cu anormalitatea care va deveni mod de viață. Într-adevăr, atunci nu vom mai putea face nimic. Să facem câte ceva acum, când încă se poate. Să fim mult mai prudenți atunci când cei ce ne conduc ne spun de ce lucrurile nu merg bine. Să începem deci prin a desființa aceste scuze. Care la urma urmei acuză.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Când Elțîn se îmbolnăvește, Rusia face febră

Președintele Rusiei, Boris Elțîn, a fost teleportat de urgență într-un spital de la Moscova din cauza unei cardiopatii ischemice, boală care poate să provoace, în anumite condiții, stopul cardiac. Știrea, deloc banală, fiind vorba de liderul unei mari puteri europene și mondiale, ar fi rămas totuși anodină dacă nu s-ar ști că nu este prima dată când șeful de la Kremlin face vizite inopinate la spitalele din Moscova. Anul trecut, Boris Elțîn a fost într-un concediu prelungit pe malul Mării Negre, iar gurile rele vorbeau de faptul că starea sănătății lui ar fi fost precară. De altfel, chiar după convalescență „țarul Boris” avea dificultăți de vorbire, și se mișca destul de greu. Comunicatele oficiale au ținut, evident, să dea asigurări că este vorba despre indispoziții trecătoare.

Altă dată, Elțîn s-a internat „cu tălc” exact în momentul în care se decidea începerea operațiunii din Cecenia, iar presa moscovită nu s-a sfiit să arate că liderul de la Kremlin a vrut să se autoeclipseze pentru a nu purta povara acelei hotărâri, dar că el are cu adevărat și anumite probleme medicale.

De când a preluat puterea la Moscova, Elțîn nu a pregetat să-i surprindă atât pe partenerii occidentali, cât și pe propriii săi colaboratori prin aceste schimbări bruște de dispoziție. După o vizită la Washington,

Elțîn nu a mai coborât din avion pe Aeroportul Shannon din Irlanda unde îl aștepta președintele țării - gazdă pentru că pur și simplu se îmbătase, după cum s-a aflat mai târziu pe căi ocolite. Rezultatul a fost că unul dintre consilieri a fost demis.

Problema indispozițiilor și a bolii lui Elțîn este însă alta. Mai este puțin și vor avea loc alegeri prezidențiale. Elțîn va fi unul dintre candidați. Va fi el însă apt să susțină un nou mandat în caz de victorie? Dar în cazul dispariției sale premature, ce se va întâmpla? Succesorul de drept ar fi premierul Cernomardin, dar potrivit kremlinologilor, actualul premier ar avea oricum șanse în lupta pentru șefia în stat.

Iată deci că simpla internare a lui Elțîn naște tot soiul de probleme, Rusia căpătând pur și simplu frisoane. Dar nici partenerii occidentali ai Rusiei nu sunt liniștiți. De bine de rău, ei îl cunosc pe Elțîn și i-au acordat tot sprijinul ca garant al transformărilor democratice din Rusia. Dar dacă în locul lui va veni un Jirinovski? Succesiunea, subită sau nu, a lui Elțîn a devenit astfel subiect la ordinea zilei pe toate meridianele.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Bilanț de sesiune

Sesiunea parlamentară s-a încheiat. Din punct de vedere statistic, activitatea legislativă a Camerei Deputaților s-a soldat cu dezbaterea și adoptarea a 85 de proiecte de legi. Câte dintre acestea sunt cu adevărat importante pentru această etapă de tranziție? Nici una.

Trebuie să remarcăm că Parlamentul a evitat să ia în discuție legi esențiale pentru procesul de reformă din România, legi care de altfel fuseseră prevăzute și în acordul semnat cu FMI. Acesta ar fi și motivul pentru care Fondul Monetar Internațional a stopat creditele pentru țara noastră. Guvernanții nu par însă deranjați de situație. În sertarele Parlamentului zac de o bună bucată de vreme:

● Propunerea legislativă referitoare la bugetul administrației publice locale.

Bugetul administrației publice locale ar fi trebuit votat de

Parlament la o lună de la alegerile locale din 1992. Nu s-a întâmplat așa. Și motivul este evident. Cum alegerile locale au fost câștigate într-o proporție foarte mare de Opoziție, „eminețele cenușii” ale partidului de guvernământ au considerat că neacordarea de fonduri primăriilor va compromite în scurt timp primarii. Firește că nu au contat și nu contează mizeria din orașe, gropile, blocurile neterminate, dughele sărăcicioase și de prost gust.

● Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar.

Esențială pentru dezvoltarea agri-

culturii și deci implicit pentru bunăstarea cetățenilor, această propunere legislativă a fost evitată până acum cu măiestrie. În tot acest timp, în satele românești țărani au ajuns să se omoare pentru o palmă de pământ și produsele agricole au atins niște prețuri de coșmar.

Pentru toate acestea Parlamentul nu a găsit timp. În schimb s-a grăbit să declare municipii nenumărate, orașe, să reînființeze comune și să aprobe o cantitate industrială de ordonanțe guvernamentale și să voteze legi prost făcute și care nu

vor rămâne fără urmări, precum Legea caselor naționalizate și Legea accelerării privatizării.

Legi importante care zac în sertare

● Propunerea legislativă privind restituirea pădurilor comunale în proprietatea comunelor, orașelor și municipiilor.

● Propunerea legislativă privind patrimoniul public și privat al unităților administrativ-teritoriale.

● Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 58 - Legea privatizării societăților comerciale.

● Propunerea legislativă privind finanțele publice locale.

● Propunerea legislativă privind retrocedarea bunurilor luate abuziv din patrimoniul cultelor religioase recunoscute legal în România.

Casele, problemă grea

Comisia a investigat cazurile a 3496 de persoane, dintre care 1020 de demnitari: 708 deputați, 246 senatori, 58 demnitari ai Guvernului și 8 demnitari din aparatul Președinției, precum și 2476

Unul din scandalurile care ar fi ținut capul de afiș în recent încheiata sesiune parlamentară ar fi fost cel determinat de discutarea Raportului Comisiei comune de anchetă asupra atribuirii de locuințe unor demnitari. Raportul a fost înaintat de comisie președintelui Camerei Deputaților, Adrian Năstase, încă din data de 11 mai, dar din motive de tactică electorală, probabil, dezbaterea a fost amânată pentru sesiunea de toamnă, sesiune în care s-ar putea produce o nouă amânare.

de salariați din aparatul propriu al Parlamentului (942), al Guvernului (1076) și al Președinției (117). Pentru început, vă prezentăm foarte succint cazurile câtorva foști și actuali aleși.

Elena Preda

Fostă deputată, în momentul de față senatoare PDSR, și-a cumpărat în 1990 apartamentul din Tulcea în care locuia cu fiul său. În 10.09.1991, Camera Deputaților i-a repartizat doamnei Elena Preda un apartament în blocul 102 Izvor - Coșbuc, din strada Libertății 22. ICRAL Cotroceni i-a încheiat contract de închiriere la 25.06.1992, iar șase luni mai târziu cumpără apartamentul cu plata în rate. După ce s-a văzut femeia asigurată cu casă în Capitală, în februarie 1993 vinde apartamentul din Tulcea. Și ca să fie totul bine, din august 1994 doamna senator PDSR este repartizată ca medic primar psihiatru la Centrul de Sănătate Titan!

Ion Brătianu

Zis Cartof, președintele ulebeului, din care fac parte mătușa Olga și mama Agripina, fost deputat în prima legislatură, bate recordul la suprafață locativă: un imobil în str. General Cantili nr. 9, un apartament cu 4 camere în blocul P-5 Unirii, un imobil în str. Alexandru Donici nr. 2, un spațiu de 11 încăperi în imobilul din Calea Victoriei nr. 95, un apartament de 3 camere în str. Dr. Staicovici nr. 29.

● Sunt bine cunoscute plimbările premierului Văcăroiu în teritoriu. Bunăoară, domnia sa taie panglici peste panglici și participă de zor la transformarea unor orașe în municipiu. Într-atât de multe metamorfoze de acest tip au existat, încât până și președintele executiv al partidului de guvernământ, Adrian Năstase, a încercat o glumă pe această temă. Ce-i drept, într-un cerc restrâns.

Se spune că, aflând domnia sa de un nou voiaj al primului ministru - de un nou oraș transformat în municipiu, adică - liderul PDSR ar fi exclamat: „Nu-i nimic, după ce le face el municipii, le transformăm noi în orașe”. În rest, ceremoniile continuă.

Pagină realizată de ROXANA STANCU ■ și MARIAN GHÎTEANU ■

Costinești

Prețuri cu 30%-80% mai mari decât în restul stațiunilor

□ Dar Guvernul „investește” 220 milioane lei pentru Săptămâna toleranței, adevărului și speranței

● Conform declarației dlui Ioan Nasta, directorul stațiunii, Guvernul României trebuie să vireze o sumă cuprinsă între 184 și 220 milioane lei. Acești bani reprezintă contravaloarea cazării și mesei asigurate de Costinești pentru participanții la „Săptămâna toleranței, adevărului și speranței” (STAS), care se desfășoară în perioada 9-16 iulie 1995.

Inițial, era vorba de 1.200 de participanți pentru care Guvernul era dispus să aloce suma de 184 milioane lei. Au venit însă 800 de oameni în plus la această manifestare. Astfel au crescut considerabil cheltuielile pentru cazare și masă. Pentru a reduce întrucâtva cheltuielile, organizatorii au suprimat masa de seară pentru participanți și cocktail-ul de deschidere a „Săptămânii toleranței”.

Campanie electorală în toată regula

● Carențele de organizare sunt mari. Cazarea participanților, în special a presei, nu s-a făcut conform unei ordini prestabilite, ci mai mult pe bază de relații, cunoștințe ad-hoc sau tupeu.

Deși fusese anunțată în program, participarea președintelui Iliescu la deschiderea „Săptămânii toleranței” a fost anulată. S-au modificat orele manifestărilor din program. Mai trebuie amintită mâncarea execrabilă oferită participanților, serviciile de telefon și fax pe care organizatorii le-au pus la dis-

lui „Forum” a unor publicații socialiste, ne întrebăm cui face publicitate. „Săptămâna toleranței” - toleranței și speranței.

Pentru a concretiza, prezentăm câteva prețuri de alimente, în Costinești: halba de bere - 1500 lei, din care 800 de lei garanție; sticla de pepsi - 1400 lei, din care 800 lei garanție; pizza - între 1000 și 2000 lei; mici (35 grame) la grătar - 450 lei bucata; hot-dogs - 1500 lei; sandviș cabanos - 1800 lei etc.

mediul politic. Politicienii sunt cel mai puțin avansați în acest domeniu”.

Blățiștii au cucerit litoralul

● Conform declarației dlui Andrei Neagu, coordonatorul postului de radio „Vacanța-Costinești”, tarifele de cazare și masă sunt cu 30% până la 80% mai mari decât în restul stațiunilor de pe litoralul românesc.

Radio „Vacanța Costinești” prezintă zilnic ascultătorilor cele mai mici prețuri la produsele alimentare.

● Blățiștii care nu au norocul să doarmă în camera de hotel a unui coleg își petrec noaptea pe plajă. Un amănunt - tinerii în grupuri mai mari se descurcă

● Stațiunea Costinești are o suprafață de 80 hectare și 4850 locuri de cazare, dintre care 1200 de locuri la confort 1, 1000 de locuri la confort 2 și 2650 locuri la confort 3. În Costinești se înregistrează cea mai mare densitate de turiști pe metru pătrat, dar și cel mai mare număr de blățiști - cei care nu plătesc nimic pentru cazare și masă - ceea ce pentru stațiune a devenit un fenomen social. Practic, unul din doi studenți e blățist. Aceasta duce la o uzură mult mai rapidă a dotărilor și la o mizerie mai mare care se vede la tot pasul în stațiune.

mai bine ca blățiști, decât în grupuri mici sau singuratici.

Mulți nu înțeleg de ce în Costinești nu există camping. Ei vin cu cortul și n-au unde să stea. Eventual, se instalează în curtea unei case din Costinești-sat și plătesc gazdei 1000 lei pe noapte. Mulți tineri pleacă în vacanță fără bani și pentru a-și plăti mâncarea, eventual cazarea, cerșesc sau cântă, dar uneori fac și trafic cu bonuri de cantină.

● Un student din Galați - Dănilă Cătălin - care cânta pentru bani, s-a adresat presei cu următoarea întrebare retorică: „Cine pe cine tolerează, în săptămâna asta a toleranței? Nu văd nimic schimbat. Dacă așa arată Săptămâna toleranței, înseamnă că în celelalte săptămâni viața e groaznică!”

Serviciile proaste omoară turismul

● Directorul stațiunii ne-a declarat în legătură cu starea turismului românesc actual că cea mai mare problemă o reprezintă calitatea serviciilor. „Calitatea slabă a serviciilor este legată de calitatea personalului, cel care are contactul direct cu consumatorul. Cameristele, spre exemplu, nu știu cum să facă curat într-o cameră. În concepția multora, camerista este un muncitor necalificat, ceea ce este o mare eroare! În alimentația publică vezi mulți chelneri care nu știu să țină corect o farfurie sau să aranjeze furculița. Noi, având activitate cu caracter sezonier, nu putem angaja personal permanent și nici nu avem bani să trimitem oamenii la cursuri de per-

struiesc o fabrică de bere și o fabrică de malț, care vor fi date în funcțiune în decembrie 1995. Investiția costă 10 miliarde lei și a fost posibilă datorită asocierii dintre

● Epava, emblema Costineștiului, ar putea fi tăiată. A fost o navă sub pavilion grecesc - cargou - care transporta grâu. Nimeni nu-și aduce aminte cum se numea. A eșuat în urmă cu 30 de ani, din cauza unei furtuni, dar și din neatenția echipajului. Nava se degradează de la un an la altul. Toată aparatura tehnică de la bord a fost dezafectată.

S-a intenționat transformarea epavei în club de noapte și parțial în hotel de lux, dar pentru aceasta ar fi fost nevoie de construirea unui dig, de o șalupă pentru clienți, restaurant, un generator de energie electrică, ceea ce costă prea mult.

stațiunea Costinești și un grup de investitori privați. În sezonul următor se va bea pe litoral bere „Forum - Costinești”, mai ieftină, fiindcă sunt eliminați intermediarii.

fecționare. Însă nici nu am auzit ca Ministerul Muncii să fi organizat până acum asemenea cursuri!”

Din Costinești
DAN GHEORGHE ■

Marius Guran, un consilier prezidențial care fantează întrebările ziariştilor

poziția presei cu întârziere și într-o stare tehnică deplorabilă. Adăugând și participarea masivă a unor parlamentari din arcul guvernamental, de la România Mare și răspândirea în holul hotelu-

ranței sau partidelor de guvernământ?!
● În cadrul „Cafenelei politice” de luni, 10 iulie, cu tema „Compromisul în politică”, l-am întrebat pe consilierul prezidențial Marius Guran dacă alianța PDSR cu partide extremiste este un compromis sau o compromitere politică. Dl Guran a refuzat să răspundă, spre stupefacția tuturor celor prezenți - presă și organizatori. Tăcerea e și ea un răspuns!

Bogdan Niculescu-Duvăz, vicepreședintele PD, a declarat:

„Opoziția nu a ajuns încă la putere și acesta e rezultatul unei incapacități mai scăzute de a oferi oamenilor

ceea ce în momentul electoral au vrut sau au sperat să obțină. Cel care ajunge la putere a reușit pentru că a oferit un discurs, un program mai ușor de crezut!

Cel mai puțin tolerant e

Adrian Severin:

„Integrarea euro-atlantică nu este un hatâr pe care România îl face Europei”

„Mă simt din ce în ce mai confortabil în PD”

Rep.: - Dle deputat, apropierea campaniei electorale și în special pregătirea listelor de candidați începe cumva să trezească pasiuni prea mari și în PD, partid care în ultimul timp părea ferit de lupte interne?

A.S.: - Nu, răspunsul meu este categoric nu. Faptul că mai ales în pragul unor evenimente importante apar niște poziții diverse nu reprezintă un element negativ atunci când această diversitate nu se transformă în conflict. Iar diversitatea nu se transformă în conflict mai ales în acele cazuri când majoritatea solidă se creează foarte repede în favoarea uneia sau alteia dintre opinii. În cazul nostru, din fericire, s-a creat o largă majoritate pentru susținerea unei anumite linii politice a partidului și în atari condiții ne bucurăm de o excelentă stabilitate în care ideile ce au nuanțe critice nu reprezintă decât un semnal de alarmă întotdeauna binevenit, o atenționare întotdeauna favorabilă. Remarc nu numai unitatea partidului, dar mai ales gradul mare de omogenizare a opiniilor în partidul nostru. De aceea, mă simt din ce în ce mai confortabil, dacă vreți să pun problema pe plan personal, în PD, observând cum oameni care trăiesc la Constanța și la Oradea, la Satu Mare și la București, la Craiova și la Suceava, la Timișoara și la Vaslui gândesc, în ceea ce privește principiile, în același fel, optează la fel de repede pentru aceleași variante și de aceea cred, într-adevăr, că PD este o fericită excepție în viața politică românească.

„PDSR-ul a distrus tot ceea ce am făcut noi!”

- Care este mesajul, punctual, pe care PD dorește să-l lanseze electoratului în campania electorală?

- Îmi pare rău, dar multe nu vă pot spune în această privință. Este un secret, sub aspect strict electoral și este absolut normal. Pot să vă spun, pentru a mă înțelege mai bine cititorii dv., că la campania electorală din

DI Adrian Severin este membru al Biroului Executiv al Partidului Democrat, deputat și președintele grupului parlamentar al acestui partid. Recent, ca o recunoaștere a calităților sale, a fost desemnat într-o funcție extrem de dificilă: președintele comisiei PD pentru strategia și tactica alegerilor din 1996. Este membru al delegației parlamentare a României în Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, vicepreședinte al grupului social-democrat al Adunării Parlamentare a CE și vicepreședinte al comitetului pentru drepturile omului al aceluiasi parlament european. Este doctor în dreptul comerțului internațional și profesor de drept comercial comparat și drept internațional al afacerilor la Școala Națională de Studii Politice și Administrație.

1992 am lansat un mesaj care mi se părea absolut legitim să vină din partea partidului nostru, a reprezentanților săi și care mi se părea absolut normal de acceptat de către alegători. Spuneam în acest mesaj, sintetic, „să terminăm împreună ceea ce am început împreună”, explicând că România, la sfârșitul guvernării partidului nostru, nu este o ruină, așa cum voiau s-o prezinte unii, ci este doar o casă în construcție și unii vor să profite de faptul că nimic nu seamănă mai mult cu o ruină decât o casă în construcție. Continuam cu ideea că, desigur, pentru orice gospodărie, atunci când a început cu un meșter construcția unei case, este normal să o termine cu același meșter. Din păcate, acest mesaj ne-a fost „subtilizat” și el a apărut pe afișele electorale ale dlui Ion Iliescu care se adresa populației cu aceeași idee, o idee care, după părerea mea, era absolut lipsită de conținut, era găunoasă în ceea ce privea PDSR-ul (atunci FDSN), întrucât ei n-au început nimic, ei s-au străduit să ne oprească pe noi să începem ceva, iar de terminat într-adevăr au terminat în sensul că au distrus tot ceea ce am făcut noi! De aceea, astfel de formule sunt de păstrat, deocamdată, cu o anumită confidențialitate până când vom începe propriu-zis lansarea lor și va fi limpede că sunt ale noastre.

„Transilvania nu este ringul de box între PUNR și UDMR!”

- Și totuși, chiar nu puteți dezvălui nimic?

- Cred că putem spune că ne vom strădui ca formulele noastre să fie astfel construite încât să nu poată fi preluate de alții decât cu riscul ca aceia care o vor face să se umple de ridicol și să se umple de rușine pronunțând niște fraze care nu li se potrivesc absolut deloc. Mesajul nostru va fi complet și puternic. Suntem absolut decisi să demonstrăm că ne pasă de cetățenii acestei țări

care sunt cuprinși de nevoi, de necazuri, de sentimentul crunt al injustiției, precum și de sentimentul, poate și mai grav, al insecurității - insecuritatea locului de muncă, a micilor economii, insecuritatea investițiilor, pentru investitori, insecuritatea persoanei, insecuritatea națională. Pe de altă parte, dorim să arătăm că Transilvania nu este ringul de box între PUNR și UDMR, singurele partide care ar avea un mesaj național și un program național. Trebuie să re-

amintim tuturor alegătorilor și tuturor partidelor politice că PD este singurul partid care are un program echilibrat de politică națională, modern și în respectul desăvârșit al diversității, al conviețuirii, al păcii și al integrării interetnice. PD aruncă mănua extremismului chiar în Transilvania! În celelalte zone ale țării, bătălia se va da între mesajele populiste și mesajul rațional al PD. Noi vom opune, în problemele economice, sinceritatea și profesionalismul, unor mesaje obscure în formă și reacționare în conținut cum sunt mesajele PDSR, PSM și PRM.

„Obiectivul Recomandării 1201 este pacea interetnică”

- Despre Recomandarea 1201 s-a vorbit ca despre tot ce poate fi mai rău pentru statul român. Dumneavoastră ce părere aveți?

- Tot ceea ce se găsește în Recomandarea 1201 se regăsește sau se va regăsi în alte documente pe care România le-a semnat sau le-a acceptat, deci discuția pare a avea un caracter pur propagandistic și vizând de fapt dezinformarea populației precum și găsirea unor pretexte

pentru nesemnarea tratatului româno-ungar, tratat care ar aduce, printre altele, recunoașterea explicită a frontierelor noastre cu Ungaria de către guvernul ungar și ar facilita, în același timp, integrarea noastră în structurile euro-atlantice. Obiectivul pe care Recomandarea 1201 și l-a propus este pacea interetnică în condițiile respectării dreptului la identitate a minorităților naționale și ale protejării caracterului suveran și unitar al statelor existente în Europa. Ceea ce se urmărește nu este dezagregarea statelor ci, dimpotrivă, păstrarea suveranității și integrității statelor și lichidarea conflictelor interetnice ca sursă de amenințare la adresa suveranității și integrității statale.

Ceea ce am spus mereu este că, bună sau rea, partidele din arcul guvernamental s-au angajat în scris să o respecte și că nu există, pentru o țară ca România, o valoare mai importantă decât respectarea cuvântului dat! Este contrar intereselor României să se afirme că noi promitem lucruri pe care ulterior le încălcăm. În al doilea rând, nu am spus niciodată, din punctul meu de vedere sau al PD, că Recomandarea 1201 trebuie obligatoriu să fie menționată în tratatul româno-ungar. Ceea ce am spus însă este că dacă tratatul româno-ungar nu se poate încheia fără a face trimitere la acest document, este absolut aberant să refuzăm o asemenea mențiune! Pe planul protejării intereselor naționale ale României eu am luptat și am obținut, practic, parcurgerea altor doi pași: 1. Aplicarea acestei Recomandări 1201 să nu fie urmărită numai în România și în alte câteva țări, ci să fie urmărită în toate țările Europei membre ale CE, cu aplicarea aceluiași proceduri. 2. Al doilea pas este acela de a obține o interpretare autentică, oficială din partea CE, care să ateste în mod lipsit de echivoc împrejurarea că Recomandarea 1201, ca de altfel toate documentele CE, nu consacră decât drepturi individuale și prin urmare exclud orice fel de segregare, izolare sau autonomie pe criteriu etnic.

MARIAN GHÎTEANU ■

Marea bătălie: Est sau Vest?

- Este posibil ca România să fie integrată în structurile euro-atlantice într-un eventual „lot 2”?

- Este mai mult decât probabil acest lucru. Din ce în ce mai mult se înrădăcează această idee și tot ceea ce se face, din păcate, în politica guvernului actual al României, nu duce decât la întărirea convingerii existente în lumea democrațiilor consolidate că România este de fapt plutonul doi în ceea ce privește ajungerea la stadii de prosperitate, libertate și siguranță tipice spațiului euro-atlantic.

Din păcate, indiferent ce vrem noi să declarăm, indiferent ce spunem, indiferent câte schițe de strategie sau strategii de schiță vom face, nu vom fi în măsură să ne atingem obiectivele, nu vom fi în stare să ne satisfacem interesele noastre în Europa și în lumea euro-atlantică decât atunci când vom îndeplini niște standarde, când vom atinge niște performanțe reale. Tot ceea ce se face în planul politicii reale a guvernului actual este ca aceste performanțe reale să nu fie îndeplinite și atunci toate declarațiile și toate cererile nu mai valorează doi bani! Ele rămân simple perdele de fum spre a-l înșela pe aceia care au privirea prea slabă și aici e vorba numai de cei din România, pentru că nimeni din afară nu ne judecă după cuvinte, toți ne judecă după faptele integrarea euro-atlantică nu este un hatâr pe care România îl face Europei sau Statelor Unite, ci este un interes vital de securitate și de prosperitate al țării noastre! Cine nu înțelege lucrul acesta, băjbăie pe un drum greșit! Adevărul trebuie spus tuturor cetățenilor României: problema mare estăzilor nu este Recomandarea 1201, ci dacă mergem către Est sau mergem către Vest, dacă mergem cu Europa și cu America sau mergem cu Rusia și cu Asia! Aceasta este marea problemă, marea bătălie!

Bioterapia

În timp ce în România funcționează peste 1000 de cabinete, Ministerul Sănătății a oprit acreditările de funcționare a bioterapeuților

□ Unii dintre bioterapeuți sunt foști profesori de socialism științific

Potrivit declarației ministrului sănătății, Iulian Mincu, la ora actuală în România funcționează peste 1000 de cabinete de bioterapie, iar unii dintre bioterapeuți sunt foști profesori de socialism științific. Conform unor surse din Ministerul Sănătății, la 1 februarie 1995 Iulian Mincu a emis un ordin care interzice acreditarea de funcționare a cabinetelor de bioterapie. Iulian Mincu explică pentru revista **FLACĂRA**: „În toate țările Comunității Europene această

activitate e permisă, dar reglementată prin lege. La noi există un proiect de lege în lucru, privind reglementarea activității paramedicale. Până la apariția acestui act normativ, am oprit acreditările de funcționare a cabinetelor de bioterapie”.

Întrebat dacă știe că bioterapia este practică și de medici, Iulian Mincu a declarat: „Din păcate, la ora actuală există peste o mie de cabinete de bioterapie în România, în care cei ce practică au profesii diferite. Unii dintre bioterapeuți sunt chiar foști profesori de socialism științific! Ei au făcut o școală de bioterapie, de două luni, la Chișinău, Kiev sau Moscova și au venit de acolo cu adeverință care atestă că sunt bioterapeuți!”

Și totuși bioterapia nu este o șarlatanie

Chiar dacă foștii activiști, securiști sau profesori de socialism științific s-au

transformat peste noapte, printre altele, în bioterapeuți, asta nu înseamnă cătuși de puțin că

Ion Ana, mama fetei, povestește:

„În 1992 fetița a fost operată de apendicită. S-a ivit semipareza, medicii diagnosticând tumoare trunchi cerebral. A fost internată trei săptămâni la Spitalul Gh. Marinescu, apoi la spitalele Elias, Panduri și Fundeni. Trebuia să i se facă operație pe creierul mic, dar medicii nu au garantat reușita operației, tumoarea fiind prost localizată. La Spitalul Fundeni doctorii mi-au spus să-i dau fetei să mănânce orice, pentru că nu se mai face bine. Am ajuns apoi la dna Ciupea și după numai zece ședințe de bioterapie, fetița mea se simțea mult mai bine, nu mai vomita și începuse să asimileze hrana”.

bioterapia este o șarlatanie. Cu toate că Ministerul Sănătății nu vede cu ochi buni bioterapia, mulți oameni foarte bolnavi au fost vindecați în mod spectaculos cu ajutorul acestui tratament paramedical. Și chiar dacă foștii securiști, activiști sau profesori

Dna Trif Gabriela, medic pediatru, ne-a declarat: „Probabil niște modificări ale organismului, absolut inexplicabile, coroborate cu fluidul de energie, de origine necunoscută, dar pe care eu îl bănuiesc a veni de la Dumnezeu, au dat naștere câmpului bioenergetic deosebit de puternic, pe care îl posedă acești oameni”.

de socialism științific sunt niște șarlatani în domeniul bioterapiei, așa cum lasă să se înțeleagă Ministerul Sănătății, există totuși oameni cu reale capacități biote-

Iulian Mincu, cel care închide cabinetele

rapeutice.

Dna Vasilica Ciupea reușește să vindece oameni foarte bolnavi, aflați pe ultima „sută de metri” a vieții lor. Un caz concret este cel al fetei de 12 ani, Ion Cristina Florentina, căreia medicii i-au pus diagnosticul de cancer generalizat.

Dna Vasilica Ciupea ne-a declarat: „Bioenergia nu este o afacere pentru mine. Bioenergia este un har divin pe care nu eu îl posed, ci îl cer de la Dumnezeu. Înainte de a începe ședința de bioenergie, îl rog pe pacient să se roage la Dumnezeu să-i dea putere să-și vindece trupul și sufletul și în același timp eu mă rog la Dumnezeu să pot vindeca trupul și sufletul pacientului”. De reținut că nu numai dna Ciupea are capacități bioterapeutice, ci și fiicele dănei - Ana Temelcea și

Mariana Ciupea. La rândul lor, cei doi nepoți ai dnei Ciupea au moștenit harul bioterapeutic.

DAN GHEORGHE ■

Familia Ciupea în timpul unei ședințe de tratament. Dna Vasilica Ciupea a primit până acum oferte tentante de colaborare din Germania și Italia. „Nu doresc să părăsesc țara, dar dacă voi avea în continuare greutăți, voi fi obligată să plec” - mărturisește interlocutoarea noastră

Încet, încet URBIS devine depozit en-gros

URBIS, adică Uzina de Radiatoare, Băi și Instalații Sanitare, era în 1990 una dintre cele mai puternice fabrici din București, mai bine zis era un complex de fabrici, unele rentabile, altele nerentabile.

În 1990 lucrau 6500 de salariați, acum numărul lor este în jur de 3400. Secțiile de radiatoare erau unele dintre cele mai importante, în afară de URBIS, în România nemaexistând decât o singură fabrică similară, la Ploiești, care are o producție destul de scăzută, așa că 80% din piața internă aparține radiatoarelor produse la URBIS.

Noul director general al fabricii este din 1990 domnul Mircea Surdulescu. Datorită unor prietenii sus-puse și unei abilități ieșite din comun, dănsul a reușit, așa cum ne-au spus sursele noastre, să transforme URBIS dintr-o fabrică într-un lanț de depozite pentru produsele altor firme.

Liniile de radiatoare - date la topit

Prin 1992 o firmă italiană care produce radiatoare s-a gândit să investească în România. Să investească e foarte mult spus pentru că, în realitate, prin metode mai mult sau mai puțin ortodoxe, au reușit să pună mâna pe cele patru linii de radiatoare ale URBIS și astfel să distrugă singurul producător românesc important de radiatoare și să domine piața de la noi în regim de monopol. Utilajele liniilor de radiatoare, de la URBIS fuseseră importate mai de mult din Marea Britanie și se aflau în perfectă stare de funcționare. Cu toate acestea ele au fost tăiate și date la topit. Firma italiană SITAL assemblează în momentul de față, cu mână de lucru românească, radiatoare, toate componentele fiind aduse din import. Mai mult chiar, în situația în care liniile de producție au fost tăiate, ca o dovadă că URBIS nu va fi re tehnologizată, hala imensă în care erau acestea este vizată ca obiect al unor negocieri ce o vor transforma în depozit al trustului internațional Coca-Cola.

Alte spații ale URBIS au fost închiriate pentru a servi ca puncte vamale unor firme italiene și olandeze sau chiar unor alte firme românești.

Aceleași surse din interiorul fabricii ne-au mai relatat că, în caz de război, liniile de radiatoare erau reconvertite în industria militară. Fără să se țină cont de valoarea strategică a acestora, ele au fost distruse. M.Ap.N. nu a fost consultat și a aflat de desființarea acestor linii când erau deja topite. O comisie M.Ap.N. a venit, a protestat, dar era prea târziu. Cu toate că fără avizul M.Ap.N. afacerea cu firma SITAL a devenit ilegală, nu s-a luat nici o măsură.

Oameni cinstiți sunt dați afară

La URBIS se comiteau o serie de ilegalități. Fraude, furturi, falsuri în acte publice. Pe poartă se ieșea câteodată cu tiruri încărcate cu materiale pentru care nu existau acte. La serviciul Transporturi, șeful de pe atunci, dl Adrian Toșcută, și gestionarul Iorgu Miron, care era liderul sindicatului șoferilor din URBIS, au oprit

câteva transporturi ilegale. Ei și-au atras ura cuiva de sus. Printr-o înscenare au fost dați afară, fiind acuzați că au organizat o licitație măsluită prin care au vândut niște camioane la ridicola sumă (chiar pentru anul 1993) de 200 de mii de lei. Cu toate acestea, cei doi nu au făcut parte nici din comisia de evaluare, nici din cea de licitație. Cazul este cel puțin ciudat, există un șir de procese între cei doi și URBIS.

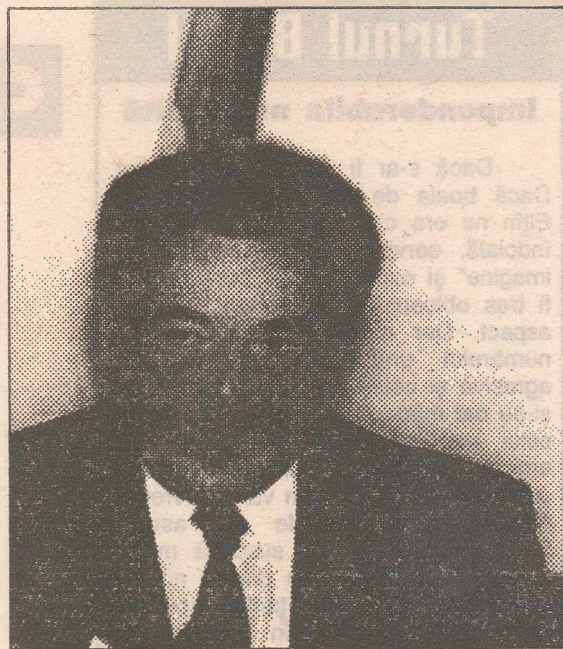
Faptul că domnul Miron Iorgu era lider de sindicat ne face să spunem câteva cuvinte și despre strategia conducerii URBIS în relațiile cu sindicatele. Încă din 1990 și aici s-a aplicat metoda sindicatelor multe și mici, care în multe cazuri a dus la divizarea și slăbirea puterii salariaților. În URBIS există acum șapte sindicate. Nici unul dintre ele nu a fost luat în seamă de către conducere, nici măcar atunci când s-a decis desființarea unor secții care aduceau profit.

Despre ilegalitățile comise la URBIS, precum și despre câteva întâmplări ciudate, vom relata în amănunt în numerele viitoare ale revistei.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Totul despre Legea învățământului

În această pagină ne propunem să vă prezentăm succint mult comentata lege a învățământului. Nu vom aborda acest subiect pe articole sau pe capitole. Vom încerca să desprindem, pentru cei interesați, principalele consecințe ce decurg de aici și vom prezenta pe larg acele elemente care conduc la diferențe substanțiale între învățământul de până acum și cel preconizat.

Liviu Maior

Învățământul obligatoriu

În principal

● A rămas fixat la opt ani în loc de zece. Măsura cu pricina a fost comentată în fel și chip. Există voci care consideră că diminuarea în cauză constituie un regres. Contraargumentul adus de comisiile de specialitate de la Senat și Cameră este de luat însă în con-

● Legea structurează învățământul liceal pe profil teoretic, cu două secții: real (cu accent pe matematică și științe exacte) și uman (dominat de științele umane, limbi străine etc.)

Liceele industriale nu se desființează. Dispare însă penibila argumentație cum că de aici elevii

metodologiilor atât în ceea ce privește admiterea, cât și examenul de licență.

Licențele

● Introducerea examenului de licență a fost motivată prin necesitatea de a crea cadrul corespunzător pentru recunoașterea diplomelor românești în străinătate. Legea prevede că examenul de licență constă în susținerea unei lucrări și a unui examen teoretic la trei discipline. În situația în care absolventul nu dorește susținerea acestei forme de verificare, se eliberează doar un simplu certificat de absolvire. ● Un episod interesant s-a petrecut exact în momentul în care Parlamentul României dezbată această lege. Este vorba despre un zvon fals care acredita ideea că în viitor examenele de licență nu vor avea caracter obligatoriu. De aici nedumerirea studenților, revolta lor și manifestațiile de protest bine cunoscute în legătură cu examenele de licență prevăzute pentru 1995.

susțină examenele de licență la stat, indiferent dacă facultatea particulară la care au fost înscriși a fost sau nu acreditată.

Atenție, studenți, atenție, elevi!

● Legea învățământului respectă autonomia universitară. De la intrarea și până la ieșirea studentului, universitatea decide totul. Senatele universitare sunt suverane. Legea nu reglementează decât intrarea și ieșirea din facultate și numai ca metodologie. Facultățile își organizează activitatea cum doresc.

Întă pe scurt în ce anume constă procedura de acreditare. Timp de trei sesiuni consecutive facultățile particulare își vor trimite absolvenții să susțină examenele de licență la stat. La sfârșitul acestui ciclu se vor contabiliza rezultatele.

Vor fi acreditate acele facultăți pentru care au promovat examenele de licență un număr mai mare de jumătate din studenții înscriși. Pentru acele instituții care nu îndeplinesc baremul, se reia procesul de autorizare. Cu alte cuvinte, acționează prevederile Legii 88/1993.

siderare: în cazul în care varianta adoptată ar fi fost învățământul obligatoriu de zece ani, ar fi însemnat că liceul durează practic doi ani. Prea puțin pentru un baccalaureat autentic, mult prea puțin pentru a aspira cu șanse la învățământul superior.

● Învățământul obligatoriu se termină cu un examen de capacitate care se dorește a fi o verificare finală și un mod de a-i determina pe elevi să nu treacă prin școală într-o manieră strict formală. Părerea unanimă este aceea că nu trebuie exagerat cu dificultatea acestui gen de verificare.

Liceele

● La liceu se intră cu examen de admitere. Au dispărut treptele intermediare, considerate inutile și stresante. ● Examenul de bacalaureat este conceput a avea un grad de dificultate sporit. Se mizează pe faptul că acei elevi care se vor orienta spre învățământul superior vor privi cu mai multă relaxare examenul de admitere la facultate. ● Datorită probelor de dificultate sporită de la examenul de bacalaureat, se estimează că la un număr apreciabil de facultăți să dispară chiar și examenul de admitere.

ies bine pregătiți în anumite meserii. Este cât se poate de clar că în viitor se preconizează ca majoritatea liceelor să fie teoretice.

Învățământul superior

Există două categorii distincte: învățământul universitar și învățământul postuniversitar (de studii aprofundate). ● Atenție însă: doar de la învățământul universitar de lungă durată se poate trece la învățământul aprofundat. ● Legea prevede și o modalitate de trecere de la învățământul de scurtă durată la cel de lungă durată, dar acest lucru presupune un filtru care nu va fi deloc ușor de parcurs.

● În învățământul superior se intră cu examen de admitere. De asemenea, din învățământul universitar se iese prin examen de licență. ● Legea lasă în sarcina Ministerului Învățământului elaborarea

Învățământul particular

● Un capitol special al legii se ocupă de această problemă. Este prevăzută posibilitatea existenței tuturor formelor de învățământ particular: de la grădinițe, școli primare și licee, până la facultăți. Cu toate acestea, se lasă în sarcina guvernului stabilirea modalităților de autorizare și acreditare pentru formele de învățământ inferioare. Din acest punct de vedere, în momentul de față este clarificată doar problema instituțiilor de învățământ superior particular.

Legea învățământului prevede și modalitățile în care se fac promovările cadrelor didactice din învățământul superior. Concursurile se organizează sub patronajul consiliilor profesionale și al senatelor universitare. Votul nu va mai fi secret. Se adoptă sistemul nominal, deschis, cu justificarea atitudinii.

Foarte important

Termenii „autorizare” și „acreditare” definesc categorii distincte. Nu există nici o certitudine că o facultate autorizată va fi și acreditată. Autorizarea rezolvă principala problemă a studenților în sensul că aceștia au dreptul să

Vor putea organiza învățământul cum doresc, sesiunile de examene cum doresc. **Exemplu concret:** Există posibilitatea ca la unele instituții de învățământ superior să se organizeze un examen, filtru care marchează trecerea din anul doi de studiu în anul trei. Deși nu spune nimic în acest sens, legea nu interzice o astfel de probă. Evident, cu condiția ca studenții să fie informați în legătură cu acest aspect încă de la admitere. ● Elevii de liceu trebuie să știe că organizarea examenului de bacalaureat în noua variantă prevăzută de lege depinde de decizia Ministerului Învățământului. Vă puteți aștepta la un examen deosebit de dificil începând chiar cu anul 1996.

Vom reveni cu amănunte.

Legea învățământului reglementează și problema manualelor școlare. Acestea vor fi validate prin concurs de către Ministerul Învățământului. Se vor accepta mai multe variante, școlile și liceele având posibilitatea de a opta pentru una din ele. În ceea ce privește învățământul superior, fiecare profesor este stăpân pe cursul de bază.

Pagină realizată de
RADU IOANID

Turnul Babel

Imponderabilia moscovită

Dacă s-ar fi putut, s-ar fi evitat. Dacă boala de inimă a președintelui Elțin nu era cine știe ce, atunci, fără îndoială, serviciile secrete, „biroul de imagine” și experții gărzii personale ar fi tras obloanele peste acest incomod aspect. Dar cardiopatia ischemică a numărului unu rus, hipertensiunea agresivă și celelalte tare prezidențiale și-au dat mâna și au impus spitalizarea celui mai comentat lider politic din emisfera nordică. Chiar dacă recentul „accident” de la Kremlin va fi, o vreme, depășit este limpede că asupra Federației plutește un suspans major. Calibrul suspansului cu pricina nu are comparație în restul țărilor apusene sau răsăritene: numai în Rusia de azi dispariția președintelui poate arunca țara în plină furtună. Noua imponderabilă moscovită aruncă Europa într-un joc nou, subtil și tacit, dezvoltă numărul migrenosilor din oficiile de sinteză ale tuturor cancelariilor și mărește, firește, gradul de... atractivitate al unui Cernomîrdin, spre exemplu...

„Război” în Pacific

Ceea ce era de așteptat s-a întâmplat: nava amiral a organizației ecologiste internaționale „Greenpeace” - „Rainbow Warrior II” - a fost atacată și anihilată tehnic de un comando imbarcat pe o navă de luptă franceză. Ecologiștii făceau... „valuri” pe tema reluării experiențelor nucleare franceze în atolul Mururoa. Nu este pentru prima oară când aceștia dezlănțuie un război emoțional contra încercărilor pragmatice de a transforma șantajul nuclear într-o pârghie inexpugnabilă. De astă dată însă „Greenpeace” și-a atins obiectivul. Campania antinucleară a atins cote de audiență maximă. S-a ajuns până acolo încât Jacques Chirac nu și-a putut ține discursul la Consiliul Europei, parlamentarii ecologiști și socialiști boicotându-i furibund intervenția. Astfel, decizia franceză de a-și duce până la capăt programul nuclear s-a transformat într-o sfidare cât se poate de păguboasă. Franța își strică imaginea și, fapt demn de reținut, își perforează buzunarele: Australia și nu numai ea boicotează mărfurile franceze (parfumuri, brânzeturi, vinuri, confecții etc. etc.) și răscoală în capul dreptei franceze patronii și industriile lor care trăiesc (și nu sunt puțin!) din export...

Craterul Srebrenica

Un nou crater pe harta încărcată de „gropi negre” a Bosniei: Srebrenica. Aici, sârbii bosniaci au impus musulmanilor evacuarea forțată și predarea armelor. Asediații au refuzat. Sârbii au trecut la bombardamente și pârjolirea zonei. NATO a trecut, de asemenea, la represalii. A rezultat o încurcătură sângeroasă enormă, în aer și pe pământ, și o altă încurcătură, de hârtie, la ONU. Organizația a transmis o scrisoare staffului militar sârbesc în care se afirmă, inechivoc și inutil, că „atacul împotriva unei zone de securitate a Națiunilor Unite este absolut inacceptabil și reprezintă o escaladare a conflictului”. Curat inacceptabil și curată escaladare. Așadar, umflați în continuare, fraților!...

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

De la Kovacs Laszlo cetire

După întâlnirea Iliescu-Horn de la Cannes, șeful diplomației maghiare, dl Kovacs Laszlo, a ținut să-și facă publică, printr-un interviu acordat ziarului „Nepszabadsag”, opinia cu privire la perspectivele încheierii Tratatului de bază româno-ungar, cu atât mai mult cu cât domnia sa urmează să-l întâlnească luna aceasta, exact în problema tratatului, pe omologul său român Teodor Meleșcanu. Mărturisesc că am fost curios să descopăr în cele spuse de ministrul de externe ungur un cât de mic pas în întâmpinarea românilor, o cât de firavă idee de renunțare la unele din pretențiile budapesteano-ude-meriste. Zădărnica mi-a fost osteneala. „Optimismul moderat” pe care l-a afișat dl Kovacs a izvorât exclusiv din pașii făcuți de dl Iliescu spre unguri și din speranța că tot partea română va face în continuare alți pași spre poziția maghiară, în timp ce ungurii vor rămâne bine-merci neclintii în reduta lor. N-am să fac, evident, o analiză a întregului interviu, ci am să mă opresc doar la câteva probleme abordate în el.

Zice dl Kovacs: „O problemă rămasă deschisă este folosirea limbii materne. În acest context, premierul ungur s-a referit (în discuția de la Cannes cu președintele român - n.n.) la Legea învățământului (din România - n.n.) și a subliniat că în problema învățământului în limba maternă a minorităților se constată un regres chiar și față de situația actuală”. Afirmarea e o minciună sfruntată. Desigur, nu e dlui Horn și nici a dlui Kovacs; Domniile lor n-aveau cum să știe, când făceau aceste aserțiuni, ce cuprinde Legea românească a învățământului, pentru simplul motiv că atunci nu era publicată (avea să se întâmple acest lucru abia peste două săptămâni). Minciuna sfruntată aparține ude-meriștilor, care au vânturat-o peste tot, iar demnitarii maghiari au preluat-o de la ei. În realitate, prima regulă pe care și-au impus-o (ei singuri, nesiliți de nimeni) legiuitorii și parlamentarii români cu privire la învățământul în limbile minorităților atunci când au elaborat și votat Legea învățământului a fost că rămân intacte toate drepturile existente pentru minoritari în momentul legiferării, astfel încât prin lege minoritarii puteau avea mai multe drepturi, mai puține nu. Oricine citește Legea se convinge imediat că într-adevăr așa este.

„O problemă deschisă - afirmă ministrul ungur în interviul său - este și cea a mecanismelor de control, partea română respingând deocamdată propunerea ca respectarea Tratatului de bază să fie monitorizată de

o comisie mixtă bilaterală, în timp ce noi, referindu-ne printre altele la Tratatul de bază ungaro-slovac, dorim ca aceasta să figureze și în cel cu România. G. Horn a subliniat și de astă dată că nu putem face un pas înapoi față de esența prevederilor cu privire la drepturile minorităților, incluse în Tratatul de bază ungaro-slovac. În măsura în care Tratatul de bază româno-ungar ar fi în urma documentului ungaro-slovac în problema drepturilor minorităților, aceasta ar îngreua foarte mult situația guvernului slovac și ar putea face imposibilă ratificarea tratatului în parlamentul de la Bratislava”. Cum, adică, noi, românii, suntem ținui să avem grijă, atunci când încheiem tratate cu diferite țări, să nu cumva să îngreuiem situația guvernului slovac? Dar ei, guvernul slovac, cum a procedat când a iscălit Tratatul cu Budapesta? A murit oare de grija de a nu îngreua situația guvernului român? Știm foarte bine cum ne-au mințit și ne-au tras în piept slovacii și au fost și laudați pentru asta, că, chipurile, și-au apărut interesele cum au crezut ei că-i mai bine. Să ni le apărăm și noi tot la fel, adică să încheiem cu Ungaria un tratat spre folosul României, nu spre folosul Slovaciei. Mai trebuie spus că fixul Budapestei de a nu obține în Tratatul cu România mai puțin decât în cel cu Slovacia este o chestiune fără nici un suport juridic, nu scrie nicaieri că așa și nu altfel trebuie să fie; noi față de fixul Budapestei n-avem nici o obligație.

În sfârșit, încadrându-se în tendința foarte clară a oficialităților maghiare de a impune Tratatul dintre Ungaria și Slovacia ca model, ca precedent și principal izvor de drept pentru alte tratate pe care Budapesta ar urma să le încheie, Laszlo Kovacs și-a exprimat convingerea că un Tratat româno-ungar confecționat pe calapodul celui ungaro-slovac va garanta maghiarilor din România „drepturi suplimentare față de situația actuală”. Aha, care va să zică asta era: drepturi suplimentare față de situația actuală. Dar ce nu au ungurii în momentul de față? În esență, doar trei lucruri: autonomie teritorial-administrativă pe criterii etnice, drepturi colective și statut special. Atât. Și exact pe acestea ar dori să le obțină prin strecurarea în textul Tratatului de bază româno-maghiar a sintagmei „Recomandarea 1201”. Dar noi, românii, exact aceste lucruri nu trebuie să le dăm ungurilor, dacă vrem să fim stăpâni la noi acasă.

ION D. GOIA ■

Făcând din țigani păsări migratoare, Franța ni-i trimite înapoi pe imigranții clandestini

Mai nou, Franța ni-i trimite pachet în țară pe românii aflați cu documente ilegale în această țară. În ultimele luni, spun statistici oficiale, dar care rămân totuși aproximative, câteva mii de români au intrat în Franța posedând un pașaport pentru una din țările din zona

Shengen. Acolo, aceștia - dintre care mulți țigani - se pierd în peisaj sau încearcă să obțină vize de persecutați politic. Fără nici o ranchiună sau gând ascuns trebuie spus lucrurilor pe nume: țările occidentale „combat” bine când

este nevoie în problema drepturilor omului, dar atunci când sunt puse în situația să găzduiască romi de pe la noi sunt cuprinse de panică. Fac

Suntem din nou lumea a treia a Europei. În timp ce persoanele din statele vest-europene care fac parte din spațiul Shengen pot să circule practic fără viză, noi românii stăm cu oăciula în mâini pe la porțile consulatelor pentru obținerea de vize. Până și Ungaria se gândește să impună din nou vize pentru România, Bulgaria și Ucraina. La consulatul Austriei din București este „demonstrație”, pentru că sute de persoane stau, mănâncă, dorm în spațiul din apropiere în așteptarea unei vize.

orice ca să-i expulzeze cât mai rapid. Cu Germania, statul român a realizat un acord prin care erau expediți în țară toți indezirabilii, pe socoteala guvernului de la Bonn, care plătea și alte compensații. Guvernul

Olandei i-a înduplecat și el pe guvernanții de la București pentru a realiza un acord de același fel. Iar acum Franța... Noile autorități de la Paris au adoptat în privința vizelor o atitudine care i-a derutat chiar și pe partenerii lor din Uniunea Europeană. Mai întâi, Franța a anunțat că va aplica acordul de la Shengen cu anumite interdicții.

Apoi s-a adoptat hotărârea trimiterii în țara de origine a imigranților ilegali.

Poate că nu întâmplător primul lot de expulzați a fost alcătuit din 51 de români - de fapt majoritatea țigani. Presa franceză a fost extrem de

dură cu guvernul premierului Juppé, punând punctul pe i, așa cum - a făcut-o „Libération”, care a spus că de fapt se operează o selecție a imigranților nu după viza de intrare, ci după cartea de credit. Această politică a Franței are în vedere două scopuri: pe de o parte să stopeze migrația dinspre Est, punând stavilă implicit tăvălugului rusesc și astupând „găurile” de pătrundere în spațiul Shengen; iar pe de altă parte, Franța dorește să reglementeze situația „metecilor” ei veniți în special din țările arabe, fapt care a alimentat puternica ascensiune a dreptei. Iată un exemplu analizat de ziarul italian „Corriere della Sera”

ȘTEFAN NICOLAE ■

Basarabia

„Politica de rusificare continuă și astăzi”

Ion Constantin este unul dintre istoricii născuți în perioada comunistă care au avut de îndurat numeroase restricții în ceea ce privește cercetarea unor subiecte delicate. Dânsul s-a specializat și este doctor în istorie tocmai datorită unui asemenea subiect: istoria ținuturilor românești aflate sub stăpânire străină. Cărțile pe care le-a scris îl recomandă drept unul dintre cei mai serioși specialiști în istoria contemporană a Basarabiei și Bucovinei.

- Domnule Ion Constantin, sunteți un istoric din generația relativ tânără, pentru care istoria Basarabiei a fost, din punct de vedere oficial, un subiect tabu. Cum și de când v-ați axat pe studiul istoriei Basarabiei? Nu ați întâmpinat greutăți la începutul studiilor dv.?

- În vremea fostului regim, istoria Basarabiei n-a fost mereu un „subiect tabu”, abordarea sa de către specialiști depinzând de evoluțiile înregistrate pe planul relațiilor oficiale româno-sovietice. Să nu uităm că România a fost, totuși, singura țară din Pactul de la Varșovia în care,

încă din 1981, s-a publicat art. 3 al Protocolului adițional secret al Pactului Molotov-Ribbentrop, prin care Germania era de acord cu anexarea Basarabiei de către U.R.S.S. În anii '70 - '80, au apărut lucrări, studii și articole care făceau referiri, mai mult sau mai puțin directe, la statul național român, România Mare, Basarabia și Bucovina. Ce-i drept, acestea constituiau apanajul unui număr restrâns de istorici, în condițiile exercitării unui riguros control din partea regimului. Personal, am folosit perioada respectivă ca una de acumulare de date și fapte culese din diverse biblioteci și arhive, în așteptarea momentului potrivit valorificării lor.

- O parte a istoricilor din Republica

- Zonele din Basarabia locuite în majoritate de găgăuzi, ruși sau ucraineni au reprezentat și în perioada interbelică teatrele unor conflicte coordonate de la Moscova. Puteți să faceți o comparație între situația de atunci și cea de acum?

- În perioada interbelică, îndeosebi după crearea în stânga Nistrului a așa-zisei „Republici Sovietice, Socialiste Autonome Moldovenești” (1924), Moscova a pus la cale acțiuni de diversivitate comunistă, organizate îndeosebi în zonele locuite de populație alogenă (ruși, ucraineni, găgăuzi) și care erau menite să propage în Basarabia flagelul bolșevismului, printre acestea episodul Tatar Bunar fiind cel mai cunoscut. Fenomenul se reeditează în zilele noastre, în forme noi. Evident, nu mai este folosit discursul primitiv întemeiat pe teoria luptei de clasă, ci se invocă „dreptul la autodeterminare” al unor populații „nemoldovenești” pentru crearea de entități statale distincte pe teritoriul Republicii Moldova, vizându-se, în fond, obstrucționarea procesului de integrare a celor două state românești.

Hebdomadarul „România literară” apare în 16 pagini

Săptămânalul „România literară”, editat de fundația omonimă sub egida Uniunii Scriitorilor, apare în 16 pagini, datorită prețului ridicat al hârtiei și tirajului. În editorialul numărului 26 (săptămâna 5-11 iunie) „Cultura pe 16 pagini”, Nicolae Manolescu, directorul general al hebdomadarului, explică rațiunile de ordin financiar care au determinat reducerea numărului de pagini. Au fost suprimate rubricile de radio, televiziune și a fost limitat spațiul celor de teatru, film, plastică, muzică

și al literaturii străine. Informațiile din actualitatea culturală vor fi reintroduse sub formă de publicitate plătită. „Cititorii noștri au de ales, ca și noi, între a fi redus numărul de pagini și a nu mai apărea deloc. Sper că măsura este provizorie”, încheie Nicolae Manolescu, „cel mai trist dintre toate editorialele pe care le-am scris vreodată”. Din ultimul număr al „României literare” se remarcă articolele grupate sub titlul „Cioran în moarte și după” (semnate de Nicolae Balotă, Gheorghe Grigoru, Irina Mavrodin), repere bibliografice Emil Cioran (Adriana Bittel) și „Lecțiile lui Cioran” (de Ioana Părvulescu).

KAVAFIS

Opera în proză

224 pagini, Editura OMONIA, București, 1995, 2700 lei
Cuvânt înainte de Evanghelos N. Moshos
Traducere și note de Elena Lazăr

Cel mai mare poet grec al secolului XX și, totodată, una dintre cele mai originale voci ale literaturii universale, Konstantinos P. Kavafis (1863-1933) continuă să fascineze prin opera sa - reflex al existenței zbuciumate de pe malurile Nilului - lumea literelor de pretutindeni. Descoperită după moartea scriitorului, strânsă prima dată în volum în 1963, la 100 de ani de la naștere, tălmăcită deja cu succes pe diverse meridiane, creația în proză a bardului alexandrin, ce poartă pecetea sa inconfundabilă, i-a sporit celebritatea, asigurându-i intrarea definitivă în Panteonul literar elen și universal. Nuvela fantastică, proza poetică (primele poeme în proză din literatura neogreacă), jurnalele (între care un loc aparte îl ocupă cel al primei călătorii

în Grecia), eseurile pe teme estetice, propriile comentarii la câteva din poemele-cheie, însemnările de poetică și morală (al căror ax central îl constituie renumita *Ars Poetica*), corespondența, cvasitotalitatea operei publicistice reprezintă tot atâtea ipostaze ce configurează o personalitate de excepție.

Volumul, beneficiind de un cuvânt înainte semnat de cunoscutul critic literar Evanghelos N. Moshos, președinte al Societății Naționale a Scriitorilor Greci, și de aparatul critic adecvat (note, comentarii, bibliografie), marchează încheierea editării integralei Kavafis (începută în 1993, prin apariția *Operei poetice*), enigmaticul alexandrin devenind astfel primul autor grec ale cărui *Opere complete* sunt publicate în România.

Casa Corpului Didactic Galați oferă elevilor și cadrelor didactice

AFORISME pentru Ora de dirigiență

Acum, când învățământul românesc se zbate donchihotește în mrejele neostoitei caracatițe informaționale, cartea noastră se dorește a fi:

- o instigare la dialog, marele absent al didacticii actuale;
- un strigăt la deriva iubirii de semenii, de neam, de natură, de artă etc;
- o speranță întredeschisă spre nufierii din noi;
- un surâs migdalat.

Călăuză spre descifrarea unor asemenea năzuințe ar putea deveni, eventual, această insolită

Pseudorețetă

Se iau 5-6 aforisme dintr-un capitol, se amestecă bine cu experiența de viață și cu lecturile elevilor. Se adaugă câteva prafuri de teribilism, specific vârstei, multă inteligență, o linguriță de umor, perspicacitate cât încape, piper - un vârf de cuțit. Se agită bine clasa și se ține la fiacără mare până când se simte aroma mult râvnitului tir încrucișat: unii contra altora, apoi toți împotriva autorului.

Se poate obține un preparat de cea mai bună calitate. Se servește în stare fierbinte în orele de dirigiență și nu numai.

Poftă bună!

Autorul,
 adică VASILE GHICA ■

Moldova susțin în continuare că ar exista un popor moldovenesc și o limbă moldovenească. Ați stat vreodată față în față cu un astfel de istoric? Cum sună argumentația lor?

Politica de rusificare continuă și astăzi, prin grupările și elementele ruse, al căror rol în cadrul structurilor de putere ale Republicii Moldova este în creștere. Această orientare este încurajată de cercuri politice din Rusia, care nu sunt dispuse să renunțe la veleitățile conservării spațiului strategic al fostului imperiu.

- Teza unor istorici și filologi din Republica Moldova, potrivit căreia ar exista un popor și o limbă moldovenească distincte de poporul și limba română este reflexul întârziat al politicii educaționale de factură imperială exercitată de Moscova decenii de-a rândul asupra populației românești majoritare din teritoriul dintre Prut și Nistru, vizând legitimarea unei stăpâniri abuzive, lipsite de orice fundament istoric și juridic. Argumentația unor astfel de „specialiști” se întemeiază pe aserțiunea că „poporul

moldovean” și-ar avea propria sa identitate etnică și lingvistică, bazată pe o evoluție istorică de sine stătătoare, ce l-ar deosebi de cea a poporului român. Asemenea aberații au fost respinse încă din anii '60 și

'70 de iluștri savanți occidentali, între care amintim pe Klaus Heitmann, Vernon

Aspaturian sau Jack Gold, care au relevat sorgintea imperială sovietică a tezei respective. Elocventă este demonstrația canadianului Jack Gold, care arăta că pentru a putea crede în teoria privind poporul și limba moldovenească, ar trebui să existe un dicționar româno-moldovenesc, așa cum există dicționare româno-franceze, româno-italian, româno-german etc.

TOMA ROMAN jr. ■

Scriitorul Mario Vargas Llosa își va lansa la București, în octombrie, un volum de memorii

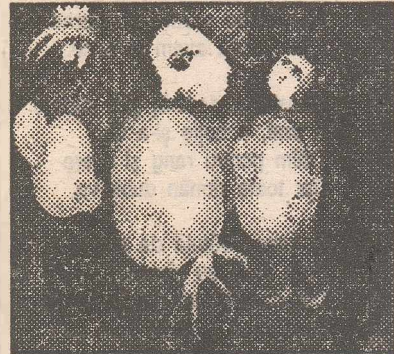
Editura Universal-Dalsi din București va lansa la mijlocul lunii octombrie cartea „Pește în apă - Memorii” aparținând scriitorului de notorietate mondială Mario Vargas Llosa, care va fi prezent la București cu acest prilej. Maria Marin, directoarea editurii, a declarat în exclusivitate pentru MEDIAFAX că prin intermediul soției scriitorului a obținut acceptul acestuia de a veni în România. Editura Universal-Dalsi se află în tratative cu Uniunea Scriitorilor pentru a împărți cheltuielile aferente. Cartea „Pește în apă - Memorii” reunește, în capitole alternative, memoriile din două etape decisive din viața autorului: prima, cuprinsă între 1946 (an în care scriitorul peruan își cunoaște tatăl pe care zece ani îl crezuse mort) și după 1958, când tânărul Llosa își părăsește țara pentru a se stabili în Europa. O a doua etapă o reprezintă cei trei ani de campanie prezidențială peruană, care s-au încheiat la 13 iunie 1990, o dată cu câștigarea alegerilor de către inginerul Alberto Fujimori. Mario Vargas Llosa a părăsit în 1990 pentru a doua oară Peru, spre a iniția în Europa o nouă perioadă în care „literatura ocupă un loc central”. Convingerile sincere ale omului politic, combinate cu talentul scriitorului, se regăsesc în acest inedit volum, conferindu-i valoarea artistică de autentic document.

Expoziții

În perioada 12 - 30 iulie 1995, Galeria „Etaj 3/4” a Teatrului Național găzduiește Salonul Național de Artă Naivă.

Organizatori: Ministerul Culturii, Centrul Național al Creației Populare, Fundația Culturală „Ethnos”, Oficiul Național pentru Documentare și Expoziții de Artă.

În imagine, lucrarea „Oul sau Găina” de Gh. Boancă, Iași - 1991.

MAȘINA DE SCRIS

Umor involuntar Scadentă

Mirosim a pământ și-a minciună
A vorbe de ură și A...
Murdărim tot ce-avem
la-ndemână
Cât cerul mai poate răbda.

Mirosim a catran și-a icoane
A pleavă, a fiere și-a B...
Ne trebuie smirnă și coarne
Căci coadă avem la orice.

Mirosim a dezmăț și-a cădere
A praf, a hoție și-a C...
Trăim pentru rang și avere
Dar toate rămân dublu-ve.

În lumea bătută de soartă
Prea mulți au rămas A - B - C
Dar dacă-i controlul la poartă
Să-nceapă taxarea spre „D”!

MIRCEA ION COTRUȚĂ
Tecuci

● **VASILE DINU**, Alba Iulia. „Încercând să omor o veche obsesie, am purces la scrierea unui roman; am reușit să-l duc până la jumătate, dar cu un efort pe care nu îl prevăzusem și sub teroarea unei incertitudini de care aș dori să mă eliberez...”

Cred că ar trebui întâi să rescrieți prima jumătate și abia apoi să mergeți mai departe. Mă refer la necesitatea de a individualiza personajele, de a ne face pe noi, cititorii, să le „vedem”. Ceea ce ați scris până în prezent seamănă cu o cronică a vieții mondene și, în principiu, are toate șansele să placă. Numai că într-o cronică a vieții mondene personajele sunt celebrități cărora ziaristul nu mai trebuie să le confere o identitate, în timp ce în romanul dv. personajele sunt ficțiuni (sau personaje reale cunoscute numai de dv.). Dacă nu le portretizați, rămân simple nume.

● **ION STOENESCU**, București. Am citit *Balada calului* ca pe un document al sensibilității dv. și mi-am dat seama, încă o dată, că sunteți un om care merită respect și afecțiune. Ca literatură, însă, textul nu are valoare.

● **VALENTIN GARDEI FILIP**, Băneasa, București. Povestirile *Baba-Oarba* și *Copilul* vă prezintă ca pe un autor talentat, care nu este însă la curent cu literatura epocii lui. Proza românească și de multe ori melodramatică pe care o cultivați nu mai este, azi, decât pe gustul unor cititori naivi.

● **ADRIAN MAN**, Baia

Texte sub lupă

Mare. Poemele dv. absurde - din categoria „întâmplări cu roboți” - au haz numai atâta timp cât constituie o surpriză. Prin repetare, însă, formula își pierde eficacitatea artistică. Trebuie să inventați și altceva.

Romanul SF *Zei împotriva mașinii* dovedește că aveți imaginație științifică, dar nu și experiența scriitoricească necesară pentru a scrie un roman. De altfel, ar fi și imposibil la vârsta dv.

● **VICTORIA MĂGHERUSAN**, Bistrița. M-am bucurat să constat că o fată de numai 16 ani are o atitudine estetică emancipată, constând nu numai în (pre)vizibilul teribilism, ci și într-o libertate impetuoasă a imaginației, ca și într-un mod dezinvolt de a fi sentimental:

„Mă doare pasărea de inimă / Că nu i-am deschis fereastră / Să zboare unde o vrea ea / Și să se întoarcă doar la primăvară / În vechiul cuib / După ce-a văzut nouă mări și nouă țări / Despre care nici măcar n-a crezut / Dacă i-am spus că există.”

Câteva poeme ale dv. vor apărea la *Mașina de scris* în viitorul apropiat.

● **MARIANA ȘTEFAN**, Butimanu, Dâmbovița. Deși improvizată și dezordonată, poezia dv. cuprinde multe imagini sugestive:

„e bine să-ți cioplești din lemn / poezia / s-o poți purta în spate”; „de ieri sunt scriitoare; / nici la atât nu-s bună / mai sparg câte-o ceașcă / cu urme de cafea /

câte-un pahar cu vin... / patronul meu, / cel puțin până acum / m-a iertat din milă / și din răzbunare / vrea să mor ștergând praful / de pe fruntea lui visătoare” etc.

Nu vă stă însă bine atunci când glumiți în stil popular:

„Măi, frumoșilor, / cum ziceți că mă iubiți / așa, dintr-o dată, / fără să mă vedeți?”

● **PETRU PERJU**, Ploiești. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar romanul *Tata nu e un criminal* - așa cum rezultă din fragmentul de 15 pagini pe care mi l-ați trimis - nu este publicabil. Narațiunea, iremediabil prozică, este poetizată din când în când, într-un mod exterior și inutil. În plus, apar și elemente de melodramă. Cei de la Editura Ministerului de Interne, care tot amână să vă publice romanul, au invocat probabil blocajul financiar din polițe, ca să nu vă rănească spunându-vă adevărul. În realitate este vorba de o scriere vetustă, lipsită de valoare.

● **IOAN ȚICALO**, Râșca, Suceava. Talentul de povestitor și ironia se combină - așa cum observăm și altădată - cu bun-gust în proza dv. Am citit cu plăcere (și) povestirea *Casă de piatră*:

„Gicu Razneș, proaspăt manager (cuvântul îi suna ca o adevărată simfonie europeană), se așeză la volan, porni motorul, apoi își căută țigările.” etc.

Vă rog să-mi retrimiteți tex-

tul, dactilografiat și însoțit de o fotografie.

● **LUCIAN BADEA**, Constanța. Deși seamănă cu un basm, nuvela *Buchetul de flori albastre* conține și pagini pe care le-ar putea citi maturii, în special acelea despre momentele de dragoste trăite noaptea pe malul mării:

„În noaptea aceea eram două animale marine care se întreceau, se hârjoneau, se căutau însetate. Iar unul dintre ele ar fi putut, ostenit, să se așeze pe fund, pe nisipul fin și tare, și să nu mai înnoate, să stea mereu așa și să contemple străvezimile de cristal verde ale valurilor și lumina filtrată prin ele. Și ar fi fost un monstru frumos, marin, cu trup alb de fildeș, și ar fi fost legănat de ape, și sirenele i-ar fi cântat melodii din adâncuri, din harpe de coral...”

● **AMADO-MIRCEA DINCĂ**, Arad, ANA MLADIN-RĂMUREANU, Odobești, Vrancea, ANA-MARIA TOMA, Mizil, Prahova, IOAN CHIRĂȘ, Petroșani, MITICĂ LEMNARU, Galați. Textele trimise nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări.

● **RODICA SZALAY**, Timișoara, PAUL MIHAIL ALEXESCU, București, MIHAIL PĂUNESCU, Brașov, STAN ARGESANU, București, GABRIEL CĂTANĂ, Chișoda, Timiș, IULIAN C. DUMITRESCU, București. Ceea ce scrieți dv. n-are (cel puțin deocamdată) nici o legătură cu literatura.

Câștigătorul concursului de la Arad este Ștefan Caraman

Cu mai multe săptămâni în urmă, i-am anunțat pe toți corespondenții rubricii *Mașina de scris* că a apărut, pentru ei, o nouă posibilitate de a publica o carte. Era vorba de un concurs, DEBUT, organizat de Inspectoratul pentru Cultură Arad, Centrul Județean al Creației Populare și revista *Arca*. Acum sunt în

măsură să anunț rezultatul concursului. Juriul, alcătuit din Romulus Bucur, Vasile Dan și Alex Ștefănescu, l-a desemnat drept câștigător pe Ștefan Caraman din Tulcea. Volumul său de proză scurtă, intitulat provizoriu *Suflet de rocker*, va apărea la sfârșitul acestui an în Colecția revistei *Arca*.

Eveniment cultural

O carte (excepțională) despre istoria vestimentației

Tinerii descoperiți și prezentați în cadrul rubricii *Mașina de scris* îmi fac frecvent surpriza plăcută de a publica la diferite edituri din țară cărți remarcabile, confirmându-mi speranțele. Luând cunoștință de apariția acestor cărți simt o undă de nostalgie, ca la o despărțire, dar și bucuria de a-i vedea, de la distanță, aflați în plină ascensiune. În fond, spațiul *Mașinii de scris* trebuie să fie o pistă de decolare și nu un azil.

O carte excepțională a publicat

de curând Cecilia Caragea, tână erudită din Timișoara, care m-a (și ne-a) uimit cu eseurile ei filosofice. Cartea are titlul *Istoria vestimentației europene* și este, în egală măsură, și o *filosofie a vestimentației*. Autoarea aruncă în joc - în stilul ei risipitor - mii de informații și idei, pentru a ilumina, dintr-o perspectivă inedită, destinul ființei umane. Extraordinar este și stilul - elegant și dinamic, cu o fosforescență ironică.

„În timpul revoltelor studențești din 1968 au fost arse sutienele, proclamându-se dispariția «practicii barbare» a portului sutienului. Sutienul era confundat de către tineri, în mod abuziv, cu corsetul bunicilor lor, al cărui modest și mult mai puțin constrângător urmaș era. Tinerele au renunțat astfel la sutien, de care nici nu prea aveau mare nevoie. Mai mult, ele au adoptat colanții elastici dintr-o singură bucată, lungi de la picioare până în talie. Bărbații considerau acest tip de ciorapi ca fiind anti-erotic și le-au reproșat partenerelor lor că preferă confortul personal plăcerii bărbaților. Chiar săptămânalul *Le Nouvel Observateur*, cunoscut prin poziția sa liberală față de femei, scria în 1975: «Bărbatul este fragil. Un nimic îl deconectează. Ca fabrică de inhibiții nu se putea inventa nimic mai bun decât colantul!» Încă o dovadă a faptului că în materie de costum totul este grav, deoarece nu poți să schimbi nici un detaliu fără să pui în cauză tot lanțul comportamentelor umane”.

Cecilia Caragea s-a născut la 22 iulie 1970. A urmat cursurile Facultății de Matematică a Universității de Vest din Timișoara, în prezent fiind studentă la Facultatea de Filosofie și Istorie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. În anul 1994 a obținut două premii ale Uniunii Scriitorilor pentru eseu, la festivalul organizat de Societatea «Lucian Blaga» și la Festivalul «Moștenirea Văcăreștilor» de la Târgoviște, precum și Premiul pentru eseu al Societății «Sorin Titel».

După studii de jurnalistă în Franța (1990-1991), a început să colaboreze la diferite publicații din Timișoara și la rubrica *Mașina de scris* din *Flacăra*, unde apariția ei a fost considerată de la început senzatională. Volumul *Istoria vestimentației europene* i-a fost publicat de Editura *Almanahul Banatului* din Timișoara.

Jos conspirația tăcerii!

Boris Marian

Un poet foarte bun, un poet format, un profesionist al scrisului care nu și-a pierdut totuși ingenuitatea, un filosof capabil să filosofeze dând impresia că se joacă - acesta este Boris Marian. În mod inexplicabil și scandalos, critica literară îi ignoră poezia. Continuă să i-o ignore, după ce el a publicat trei cărți de poezie admirabile și după ce... eu am protestat (într-un articol apărut tot în Flacăra, în 1990) împotriva acestei conspirații a tăcerii.

Iată și câteva date biobibliografice, furnizate de autorul însuși: „Născut la 19 noiembrie 1941 în regiunea Stavropol - Caucazul de Nord (din întâmplare); Liceul Sf. Sava (N. Bălcescu), București - 1959; studii ingineresti (din păcate sau din fericire, prin contrast, ca Esop cu sclavii cei frumoși, alături); trei cărți de poezie - Numele profesorului, Ed. Litera, 1986 (lector: regretatul Radu Aibala), Profesorul de fericire, Ed. Cartea Românească, 1988 (lector: bunul meu profesor întru literatură, seara, cu o carte și o lampă tremurândă, Florin Mugur), Vocea profesorului, Ed. Litera, 1993. Pentru ce am publicat în reviste și în volum am primit note mai bune de la Geo Dumitrescu, Gheorghe Grigurcu și Alex Ștefănescu, cărora le rămân pe timpul vieții mele recunoscător din inimă. De aici înainte, pauză și încercări. Regret un singur lucru: că nu pot scrie romane, care, sigur, se publică mai bine. În rest nu regret nimic, sunt un om fericit că mai scriu și nu mă pot lăsa”.

Să fii prizonierul

Să fii prizonierul unor orbi, unor surzi, să ai sensibilitatea lor diabolică, să nu poți, să nu ai pe unde să fugi, cum nu poți scăpa de ciurma bubonică.

Și totuși să scrii, să scrii pătimaș, în timp ce te pipăie mâinile orbilor, în timp ce strigă surzii: „Curaj”

și ochii-ți devin hrana dulce a corbilor.

Șoptește, încearcă să fii orb, să fii surd,

învață s-auzi și să vezi doar prin piele, precum pelerinul ce merge la Lourdes,

ce crede, zâmbește zdrențuit, în obiele.

Regim sănătos

„Trăiești în prezent, așteptați cu nerăbdare viitorul”,

ne spune profesorul, „eu nu pot fi pețitorul acestui viitor, el vine tip-tit, retractil și subtil, nu fumați, nu fiți în fața lui imobil”.

„Micșorați consumul grăsimilor din regimul alimentar,

consumați mai bine pătrunjel și mărar”,

își alintă profesorul iubita cu sfaturi,

precum eroii ce atacă frontal și din laturi.

„Faceți o încălzire înainte de a începe aceste exerciții”.

Mai știi? Poate așa gândeau sciții.

Soldatul

Soldatul merge și ranița-n spate

atârână o tonă și jumătate,

înainte e ceață, în spate e ceață,

soldatul nu are nici creieri, nici față,

o bilă chilugă, doi ochi și o gură

ce poartă o continuă injurătură,

sub hainele groase, o inimă care

așteaptă o veste, o nouă scrisoare,

soldați au fost și bunicul și tatăl

și eu și băiatul, ne numirăm „soldatul”

și lumea e mândră pe jumătate

că merge soldatul cu ranița-n spate.

Să bei

Să bei dealurile dulci, înmiresmate

și tăria munților s-o bei, sufletul iubitelor plecate

și poemele și plânsetul de miei,

la sfârșit să-ți sorbi propriile gânduri,

sângele să se întoarcă-n piept

și să mori cum mărul moare-n sâmburi,

să aștepti un an mai rodnic. Îi aștept.

și are capul mic, turtit”, profesorul a tăcut spre sfârșit.

Vărul profesorului

„Unica posibilitate de cunoaștere

a adevărului”, spune profesorul,

adresându-se vărului, „este întreținerea ceasului cu cuc”.

„Dar binele suprem unde îl duc?”,

întreabă vărul în Gara de Nord,

plimbă bagajele din fiord în fiord,

profesorul are totuși o îndoială,

mintea lui este ca o nicovală,

inima bate cu putere, cu goluri,

ca un avion ce face ocoluri,

ca o teavă de calorifer, „Sufletul tău este aurier,

numai cuvintele aduc erori

în lumea aceasta de răs și fiori”,

nu se lasă vărul deloc, „adevărul e vechi ca un diplodoc.”

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Opinii în legătură cu romanul lui Val. Lavric

La rubrica Mașina de scris din 14 iunie, anul acesta, am publicat un fragment din romanul la care lucrează Val. Lavric, rugându-i pe cititori să se pronunțe: Val. Lavric a găsit sau nu tonul potrivit? Sunt șanse ca romanul său să aibă succes?

Au sosit, iată, primele răspunsuri, din partea lui Nicolae Rotaru (el însuși scriitor, redactor șef la revista Pentru patrie a Ministerului de Interne) și a Iuliei Vals (aspirantă la condiția de scriitor, corespondentă a rubricii Mașina de scris). Reproduc comentariile lor, convins că sunt instructive nu numai pentru Val. Lavric, ci pentru toți cei interesați de literatură.

Eu (scriitorul cu numele - și renumele! - de mai jos) o să cumpăr cartea mai Micului Valentin Lavric și-i am să-i conving și pe alții (colegi de plaivaz și cu obiceiul cititului din Ministerul de Interne) că solcanul (acest Păcală moldav de tranziție) merită zăbava lecturii, iar opul său își justifică dreptul la un loc într-o bibliotecă.

Cât despre „mașinistul” (de scris) Alex Ștefănescu, mă-ntreb (a câta oară) ce câștigă din afacerea cronofagă și orbitoare a lecturii ca un cioplit de copac secular pentru a obține un efemer băț de chibrit. E drept, frumos, scăpărător, util.

Aceasta mi-e declarația pe care o dau, susțin și semnez manu... militari.

Col. ing. NICOLAE ROTARU, București

Textul lui Val. Lavric seamănă cu un joc în care câștigător ar fi cel care-i recunoaște regulile. S-ar putea intitula caleidoscop sau - de ce nu? - puzzle.

Pornind de la deschiderea de poveste (tatăl cu trei feciori), se aluneacă cu ușurință într-o filosofie la fel de ușoară (la îndemâna tuturor), adaptată la cerințele perioadei de tranziție, echivalentă cu moartea sănătoasei înțelepciuni populare.

Abundența elementelor de anecdotică, apelul la folclorul citadin se constituie într-o întârziere și, nu în ultimă instanță, minimalizare a evenimentului tragic ce se pregătește.

Truisme de genul „orice lucru are un început și un sfârșit”, hazul-antidot trimit cu gândul la o comunitate de „struțo-cămile”: nici țaran, nici orășean, nu savant, nu imbecil, un fel de cursanți la deplorabila „școală a vieții”.

Vrea oare Val. Lavric să acuze alterarea spiritului uman apelând la această eterogenitate?

Elogiul adus capului de familie - eternul bărbat cu „năravurile” intacte, discreditarea femeii, chiar mamă, în prezența chipurilor mute de admirație, fac dovada unei mentalități primitive

surprinse cu luciditate.

Numărul fiilor se înregistrează ca un pretext pentru introducerea în text. Cel mai elaborat personaj este Nicolae, portret-robot al frumuseții de sorginte țărănească („gras” și obligatoriu frumos, se-nțelege). Ceilalți doi frați, într-o eventuală ierarhie, ar încăpea pe un singur loc (cu siguranță al III-lea).

Din perspectiva participării autorului la mersul scriiturii: „cititorul ironic”, dornic să-și îmbogățească repertoriul cu poante, le va descoperi pe cele știute, vechi și va zice el - „bătătorite” expresii, „moartea cât casa”, „obștescul sfârșit” etc.

Eleganța și originalitatea autorului ar putea consta în a se declara doar un intermediar îndatoritor și amuzat să transcrie cu fidelitate o „istorie” dictată de cineva din imediata vecinătate a personajelor. Altfel, în destule locuri, textul promite să se autoregleze din mers.

IULIA VALS, Turda

Bani • Bănci • Burse

Problema privatizării hotelului „Intercontinental”

Directorul general executiv al FPS, Constantin Dumitru, și președintele Agenției Naționale pentru Privatizare, Iacob Zelenco, au fost audiați, luni, de către Biroul Comisiei pentru Industrie și Servicii a Camerei Deputaților, în legătură cu tranzacționarea pachetului majoritar de acțiuni la hotel „Intercontinental”. Surse parlamentare au declarat agenției MEDIAFAX că reprezentantul FPS a recunoscut că prețul oferit de concurența Marriott a fost cu 70% mai mare decât oferta avansată de ATR (controlat de frații Păunescu). FPS a considerat însă că ATR, câștigătorul pachetului majoritar, a prezentat „un plan de afaceri mai solid și un program de investiții mai dens”, au afirmat sursele citate. Sursele au adăugat că FPS nu a prezentat la Comisie documentația tranzacției și nici dovada plății cash a acțiunilor, operațiune care a fost efectuată duminică, 9 iulie. FPS a prezentat sumarul celor zece criterii de selecție a ofertelor, fără formulele de calcul ale punctajelor, pe fiecare criteriu în parte, pe care le-au considerat confidențiale. FPS și-a motivat preferința pentru ATR invocând „experiența LIDO” a fraților Păunescu și faptul că profitul va rămâne în România. Un alt argument în favoarea grupului ATR a fost existența contractului de franciză, prin care, contra unei sume de 400.000 dolari anual, „Intercontinental București” era inclus în rețeaua internațională „Intercontinental”. Contractul expiră la 1 ianuarie 1997, iar ieșirea din lanțul Intercontinental ar antrena despăgubiri de 8-10 milioane dolari, au susținut reprezentanții FPS, citați de Radio BBC. Deși majoritatea membrilor Comisiei a precizat că procedura de tranzacționare a fost corectă, inclusiv deputatul PD Traian Băsescu, concluzia finală a Comisiei va fi trasă abia după studierea documentației. „Dacă vor exista dubii, se va institui o comisie parlamentară de anchetă”, se precizează în comunicatul Comisiei pentru Industrie și Servicii a Camerei Deputaților.

Dacă RADET nu-și va onora datoriile, RENEL va sista livrările de apă caldă și abur

În cazul în care RADET nu-și va onora integral angajamentele de plată către RENEL, regia electricității va fi nevoită ca, începând cu 17 iulie, să sisteze livrările de apă caldă și abur către populație și agenții economici, se arată într-un comunicat RENEL trimis agenției MEDIAFAX. La 1 iulie, datoriile RADET către RENEL se ridicau la 63,311 miliarde de lei, iar RADET s-a obligat să returneze în luna iulie 20 de miliarde de lei, în afara obligațiilor curente (6 miliarde lei care trebuie

achitate integral). La data de 10 iulie, până la orele 15, RADET nu achitase suma de 1,098 miliarde lei aferentă zilei în cauză, se mai arată în comunicatul RENEL. Directorul economic al RADET, Vasile Oltean, a declarat agenției MEDIAFAX că RADET întâmpină, la rândul său, mari dificultăți în lichidarea datoriilor. „Avem de recuperat peste 15 miliarde de lei de la populație, care trăiește așa cum trăiește și peste 35 de miliarde de lei de la industrie, unde agenții economici se confruntă cu blocajul financiar sau nu vor să plătească”, a subliniat Vasile Oltean. Din cele peste 63 de miliarde reclamate de RENEL, peste 9 miliarde constituie refuzuri de plată. RADET a achitat până acum 2 miliarde de lei către RENEL, iar în zilele următoare vor fi plătite alte 4 miliarde. „Până la sfârșitul lunii vom încerca să plătim circa 15 miliarde, chiar cu riscul de a nu efectua unele reparații la rețele”, a precizat directorul RADET.

Previziunile ONU referitoare la orientările economice și sociale pe plan mondial

Departamentul pentru Informare Economică și Socială și pentru Analiză Politică (DIESAP) din cadrul Secretariatului ONU a dat publicității un studiu privind principalele orientări economice și sociale înregistrate pe plan mondial în momentul actual și în perioada următoare. După cum relevă un comunicat de presă remis agenției MEDIAFAX de Centrul de Informare ONU pentru România, există anumite tendințe prioritare în aceste domenii de mare importanță. Printre principalele concluzii ale raportului se numără:

- Expansiunea economică mondială va continua cu o medie anuală de 3%, dar măsurile macroeconomice necesare pentru stimularea economiei ar putea fi limitate, pentru a calma piețele financiare foarte sensibile.

- În 1996, țările în curs de dezvoltare vor cunoaște, pe ansamblu, primul lor an de dezvoltare economică din perioada postcomunistă.

- În următorii 15 ani, producția mondială de petrol va permite menținerea prețurilor principalelor carburanți în limite comparabile cu cele din momentul actual.

- Articolele electronice se detașează clar în categoria bunurilor de consum în ceea ce privește creșterea exporturilor și locul ocupat de dezvoltarea acestui sector.

- Situația ecologică a Africii s-a deteriorat mult și a venit momentul să fie inițiată o așa-numită „revoluție verde”, de combatere a deșertului.

Pe de altă parte, creșterea producției, chiar dacă nu a fost prea rapidă, s-a extins în 70% dintre statele lumii. În 1993, numai 45% dintre țări înregistrau o creștere a acestui indicator, restul confruntându-se cu un fenomen de stagnare sau chiar reducere a producției. Țările dezvoltate,

care realizează aproximativ trei sferturi din producția mondială, au ieșit din perioada de recesiune de la începutul acestui deceniu, singura excepție fiind Japonia, unde producția s-a redus. Pe plan social, unul dintre fenomenele care persistă de mai mulți ani este rata scăzută de reducere a șomajului, în țările dezvoltate șomajul trebuind să fie, în medie, 7,5% la sfârșitul acestui an. Raportul citat acordă o atenție deosebită situației socio-economice a țărilor în curs de dezvoltare, relevând existența unor semne de ameliorare, ca urmare a tranziției către o economie de piață. Datele centralizate de Secretariatul ONU dovedesc că, în 1994, țările Europei răsăritene și cele trei state baltice au depășit etapa de criză economică, începând o redresare lentă. Principalele probleme ale acestei regiuni rămân cele de natură socială, șomajul și lipsa unei protecții sociale adecvate fiind factori de încetinire a reformelor economice. Referitor la țările din fostul spațiu sovietic, autorii raportului au avertizat că nu au avut

la dispoziție suficiente date pentru a trage concluzii clare, însă este posibil ca în Federația Rusă produsul intern brut să fi cunoscut o evoluție ascendentă în ultimul an. Pe ansamblu, în țările în curs de dezvoltare PIB va crește cu 5% în 1995 și este posibil să se mențină la o valoare asemănătoare și în 1996. Prin comparație, în anii '80 PIB a crescut în medie cu 3% în aceste state. Ca și în ultimii ani, țările cu cea mai mare rată de dezvoltare sunt concentrate în Asia, după cum urmează (în ordine descrescătoare): China, Vietnam, Singapore, Thailanda, Malaezia, Coreea de Sud, Indonezia, Taiwan, Papua-Noua Guinee, Birmania, Sri Lanka. Dezvoltarea în aceste țări se încadrează între limitele de 10 și 5,8%. În Africa s-a înregistrat o evoluție favorabilă, chiar dacă ameliorările sunt lente și inegal repartizate pe regiuni. Printre statele africane cu cea mai mare rată de creștere a PIB sunt menționate Ghana, Mauritania, Uganda și Tunisia.

Primim de la cititori

Ecou la interviul cu dl Adrian Năstase publicat în numărul trecut

Domnule George Arion,

Interviul cu dl Adrian Năstase, din „Flacăra” nr. 28/12.07.95, este foarte interesant și, fără a dezlega unele enigme ale vieții politice românești, naște noi întrebări. Frumos spus, „revoluția a fost un fel de cutremur”, dar cine l-a declanșat? Poate natura umană neliniștită? Un cutremur nu e dorit de nimeni; apoi urmează o formulare extrem de ambiguă, „un proces de schimbare pe care l-am numit revoluție”. O dată este un cutremur, o dată este ceva care poate că nici nu e revoluție. Mai înțelegi ceva? Se amplifică această nedumerire prin cuvintele - „un mozaic acoperit de praf pe care nu dorim neapărat să-l dăm la o parte”. Aici e buba. Dumneavoastră puneți o întrebare extrem de acută - „Comunismul pregătește mai bine pentru capitalism?”. Este cea mai grea întrebare pusă cuiva vreodată și domnul Adrian Năstase răspunde cu totul altceva - „Nu, și nu cred că tocmai acești oameni vor să refacă comunismul”. Deci comunismul nu pregătește capitalismul, dar „oamenii aceștia” vor totuși capitalism. Acel „Nu” este perfect illogic chiar din punct de vedere formal. Altă afirmație curioasă - „Un om poate să fie mulțumit la un nivel de trai mai scăzut sau nemulțumit la un nivel mai ridicat”. Este vorba de chinezi, vietnamezi, africani? Cred că nici la ei nu este valabilă afirmația. O altă întrebare pe care o pun eu de această dată - „Ce întreprinderi au fost concesionate și apoi închise de firme străine, concurente?”. Eu nu cunosc nici una, poate că revista „Flacăra” va da exemple. Cea

mai derutantă este afirmația (mai bine zis negația) - „Nu schimbarea formei de proprietate este determinantă”. Atunci ce? Toți economiștii din lume, marxști și nemarxști, cunosc răspunsul. Aici nu există dubii, invențiile sunt caduce. Oamenii deștepți, pricepuți se găsesc, dar ce interes au să meargă înainte, dacă nu câștigă nimic? Trebuie să vină iar cineva de sus să-i muștruliască, să-i mobilizeze? S-a dovedit clar că ierarhizarea răspunderii duce la iresponsabilitate de sus până jos. De altfel și corupția este un rezultat al iresponsabilității. S-a furat bine și în sistemul centralizat, iar în tranziția semidescentralizată se fură înzecit (este vorba de falsuri, trafic de influență, câștiguri ilicite etc.). Și în capitalism există corupție, dar acolo patronul reglează activitatea în favoarea ordinii interioare și a eficienței, iar legea și cei ce o aplică trebuie să-o facă din afară. Un exemplu - fostul ministru de externe italian condamnat la patru ani pentru ilegalități. La noi nici cel mai mic funcționar nu se teme încă de lege.

O ultimă observație - studenții merituoși trebuie să aibă burse indiferent de venitul părinților, iar cei slabi să plătească sau să renunțe. Iar veniturile de sute de mii de lei, de care vorbește dl Adrian Năstase nu sunt de speriat, față de ce câștigă unii de cinci ani încoace pe căi nelegale. Un pensionar necăjit primește azi 100.000 lei. Deci nici la sfârșitul interviului nu se face lumină. Fiat lux!

Cu cele mai bune urări,
Boris Marian ■

**Din München, pentru revista FLACĂRA,
Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului
de radio „Europa liberă“:**

La Bayern a sunat goarna

Luni, 10 iulie, la ora 10 punct, **Otto Rehhagel**, noul antrenor al Bayernului din München, și-a convocat jucătorii, prin portavoce, la primul antrenament al sezonului, după care i-a salutat pe cei 7.000 de spectatori și peste 100 de ziaristi. 16 echipe de TV, printre care SAT 1, RTL sau din Elveția, Anglia, Austria, precum și numeroase posturi de radio particulare au transmis în direct aparițiile și pregătirile marilor vedete **Matthäus**, **Klinsmann**, **Sforza**, **Kostadinov** ș.a. Meetingul jucătorilor fiind un adevărat eveniment al zilei - agitație mare, cu străzi blocate, polițiști și 100 de oameni de ordine, iată pe scurt scena primului act fotbalistic,

perfect mediatizat de clubul Bayern. Parcă o dorință de a epata în urma nerealizării obiectivelor sportive din campionatul trecut. A reușit perfect această strategie, din care am înțeles, eu fiind la fața locului, că relația presă-echipă este mai importantă decât alte acțiuni.

Cel mai fericit om al zilei a fost reprezentantul concernului **Adidas**, care sponsorizează celebrul club, sigur pe fondul vânzărilor de tricouri și altor textile, cumpărate de „fani” ca pâinea caldă, cifra de afaceri fiind de un milion de mărci. Record absolut, amintind că, în aceeași perioadă, la Bremen sau Dortmund campioana, respectiv vicecampioana, își începuseră antrena-

mente doar cu 500 de chibiți. Vă dați seama, așadar, cum bat orologiile la München față de celelalte orașe, aspect din care desprindem interesul enorm pentru team-ul din capitala Bavariei.

După antrenamentul de luni, jucătorii au venit către fani, sosiți din toate colțurile Germaniei, prin diverse birouri de turism, și le-au acordat autografe, mici atenții sau alte gesturi ce arată obligația fotbalistilor față de suporterii. Apoi **Matthäus**, **Herzog**, **Kreuzer** și comp. ne-au oferit nouă, ziaristilor, alte declarații, după care în Opelurile lor au părăsit clubul Bayern. Începutul a fost foarte frumos.

Replica săptămânii

Noile reglementări ale Comitetului Executiv al Federației Române de Fotbal privind, în primul rând, sistemul competițional, dar și grila de evaluare a

jucătorilor, au stârnit opinii atât de diverse de nici nu știi ce să mai crezi. Cum noi ne-am propus doar „replica săptămânii”, ne vom opri la poziția adoptată de președintele lui „Poli” Timișoara, **Mihai Boiț**, într-o emisiune la TVR: „Grila de evaluare avantajează marile cluburi, cele bogate. Eu, de pildă, dacă merg pe ea, am doi-trei jucători care sunt în armată. Deci n-au salariu, așa că imediat după liberare, «prețul» fotbalistului astfel calculat e o rușine”. Și acum, replica: „Să facem un campionat doar cu Steaua, Dinamo, Universitatea Craiova și Rapid și terminăm povestea!” Cam așa-i, astea cumpără ieftin, de la echipe care nu pot asigura mari venituri angajaților, și vând scump, întrucât totalul veniturilor propriilor jucători este mult mai mare. Plus coeficientul. Așa că, se poate ajunge la un campionat în patru...

Câte echipe românești vor intra în „toamna europeană”?

Am ajuns s-o trăim și pe-asta: toate cele patru reprezentante ale României înscrise în competițiile continentale intercluburi vor susține o dublă manșă în turul preliminar! În plus, potrivit clasamentului forului european, de pe locul 10 în ediția anterioară, și care (prin-o conjunctură politică) ne conferea dreptul de a înscrie trei echipe în Cupa UEFA, acum suntem pe antepenultimul loc (19), devansând doar pe Norvegia și Israel, în grupa țărilor cu două reprezentante în respectiva întrecere. Ce să-i facem, suportăm consecințele slăbilor comportări din ultimii ani ale „ambasadoarelor” noastre... Totul este să ne oprim aici. Dar iată ce au hotărât, miercuri trecută, sorții la Geneva:

CUPA CAMPIONILOR (9-23 august)

Casino Salzburg (Austria) - Steaua

CUPA CUPELOR (10-24 august)

Wrexham (Țara Galilor) - Petrolul

CUPA UEFA (8-22 august)

Universitatea Craiova - Dinamo Minsk (Belarus)

Dinamo - Levski Sofia (Bulgaria)

Remarcând că, în afară de Steaua, celelalte trei echipe românești au fost cap de serie, trebuie să subliniem totodată că sortii nu au fost foarte generosi. Astfel, Casino Salzburg este finalistă a Cupei UEFA în ediția 1993/1994 și participantă în Champions League în sezonul trecut, în grupa viitoarelor finaliste, Ajax și Milan, iar Levski Sofia este campioana Bulgariei (pentru a 20-a oară), fosta echipă a lui Stoicikov. Să sperăm că examenele respective vor fi absolvite cu succes și vom fi prezenți în corpore în urna primului tur. (P.L.D.)

Schimbarea la față a lui Constantin Teacă

Cu ani în urmă, antrenorul emerit Constantin Teacă se impunea în fața jucătorilor de fotbal cât și a publicului spectator ca o personalitate în lumea sportivă definită prin atribute ce vizau cu pregnanță: integritatea desăvârșită, corectitudinea, cinstea împinsă la perfecțiune etc...

Mai mult decât atât, ura, din adâncul ființei sale, lingușeala și obediința. Oare, azi, ce se întâmplă cu renumitul antrenor? Deoarece în cotidianul craiovean „Gazeta de sud” nr. 94 (din 5 iulie 1995) a publicat articolul intitulat „Scrisoare de suflet”, articol în care nu mai conținește cu osanale, de-a dreptul maladive, dedicate bogătașului

George Păunescu.

Acestuia îi sunt atribuite epitețe de-o lingușeală perpetuă, precum: „ilustrul om”, „altruist fără pereche”, „personalitate întruchipată a nobleței” etc... Or fi ei, bogătașii, dotați cu bani și gușă, dar până a fi oameni iluștri, va mai trece multă vreme. Oricum, craiovenii, care îl cunosc bine pe Constantin Teacă, se întreabă - pe bună dreptate - dacă nu cumva antrenorul și-a schimbat integritatea și cinstea pe o mână de arginți.

Cel puțin aceasta reiese din articolul publicat în gazeta amintită...

ION CEACÎRU ■

**HERCULE
LE CHAT**

În sprijinul domnului Măgureanu

Plângând de mila domnului Măgureanu, care a rămas fără doi oameni la filaj, ne-am gândit să ne exersăm în meserie, poate ne angajează pe noi, care, oricât, ne pricepem mai bine decât ageamii ăia prinși de ziarul „Ziua”. Sunt lefuri bune în S.R.I., concurența, cum se vede, nu-i prea mare, așa că vom să venim cu exemple concrete. Și ne-am ales subiectul sau obiectul, că nu prea știm limbajul sereist (parcă obiectivul): ce i-a venit lui Pîțurcă să plece de la Universitatea Craiova, echipa e bună, sponsorul gras, cupă europeană avea, primele de joc bunișoare. Pe urmele lui ne-am putut da seama că „motorul” chinului pe banca de antrenor, banii, nu prea îl interesează, de vreme ce acum vreo trei săptămâni a umflat, într-o singură noapte, 12.000 de dolari la Casino Victoria, la ruletă. Cu asemenea tunuri, măcar o dată pe lună, n-ar ajunge toate veniturile dlui Păunescu de la vama (privată) Bechet să-l stimuleze pe Victoraș.

Hagi, doi pe față, doi pe dos

Toată presa cea vestită a întregului spațiu mioritic a lăsat mai deoparte cupoanele, limba maghiară din școlile de strungari, „Ai văzut, bre, cât

s-a făcut carnea?”, „Cum adică, unde fac concediul? Ce-i aia?”, „N-ai niște bani până la leafă?” și alte mărunțișuri, și s-a repezit pe marele eveniment planetar, nunta cu numărul 2 (cu soț) a lui Gică Hagi. Așa că nici noi nu vom mieuna altfel, dar în, să zicem, stilul propriu.

În primul rând, vrem să-l felicităm pe Gică Hagi, care, dintr-o supărare, premeditat, nu prea știm, că s-a cam ascuns, a organizat un veritabil examen de gazetărie. Complet. Mai întâi, proba de rezistență fizică, întrucât, refuzându-ne, ne-a pus pe alergătură, pândă, filaj d'ăla, de-adevăratelea, nu tinda-pe-manda sau Tana-pe-Anda, karate tradițional, full-contact, cu polițiile reunite (la „Calul bălan” erau și de prin Moldova), leapșa pe ouate cu body-guarzii unui alt fotbalist, Gheară Nicu (cel care, vă amintiți, cu Țără și cu Goanță, făceau, la Rapid, cel mai bun atac din țară), de-a v-ați ascunselea și alte îndeletniciri.

A urmat proba care, la Fane babanu, singura facultate de ziaristică existentă mai an, se numea documentarea. Din varii surse. Dacă, la primul colocvii, tinerețea și-a spus cuvântul, toți trecând de bine de rău, aici a început departajarea. Unii ne-au trimis, pe prima pagină, la o mânăstire de pe șoseaua București-Constanța, anunțând nunta religioasă într-un astfel de lăcaș, chiar și după ce

ceremonia se săvârșise, bine-merci, la Biserica Sfântul Silvestru din Capitală; alții au publicat programul „în exclusivitate”, că altfel nu se poate, cu două-trei ore în sus sau în jos; mirii au ajuns la Constanța ba cu avionul, ba cu un superb „Cadillac” (crem, alb, gri); nunta mirelui a avut loc la „Palace”, deși noi, care, cu mândrie profesională vă spunem, am fost peste tot, știm că ea, nunta respectivă, a avut loc la „Palas”, așa scria pe firmă, bat-o vina;

într-un ziar darurile au fost de 1 miliard, într-altul nu se putea deduce (comisie de evaluare neexistând), pentru că, așa cum zice tradiția machedonească atențiile nuntașilor au fost în obiecte, ba atâtă gazetă scria de 2000 de dolari de căciulă. A mai fost redactarea, unde toată lumea a recurs fie la descrieri, fie la datul cu părerea, pe

pasaje și momente.

Una peste alta, bietul ziarist român a scos-o la vopsea. Dar noi credem că, așa cum v-am spus, fiind peste tot, suntem singurii care vă putem da informația cea mai corectă: robul lui Dumnezeu Gheorghe (Hagi) s-a căsătorit cu roaba lui Dumnezeu Marilena (Vlahbei), civil, religios și cu vreo 5 (cinci) nuni. Casă de piatră!

„Nici un alt lider din istoria omenirii nu a avut atât de multă putere asupra unui număr atât de mare de oameni și atât de mult timp ca Mao Zedong și nimeni nu și-a împins poporul într-o asemenea catastrofă.”

Mao Zedong, autorul uneia dintre cele mai mari tragedii ce s-a derulat neîntrerupt decenii la rând pe cea mai mare scenă a lumii - China, se dezvăluie aici. În familia dictatorilor, fie ei Gînghis Han, Stalin, Hitler, Ceaușescu, Mao nu are egal.

Schimbarea clinicii

Înapoiată și prost echipată, clinica de la Zhongnanhai era acum refăcută pentru noii conducători ai țării, la fel ca și toată incinta. Zhongnanhai, dominat de Lacul din Mijloc și Lacul de Sud, de la care îi derivă și numele, oferă un peisaj minunat, înconjurat de același zid purpuriu care străjuise cândva Orașul Interzis. Locul este atât de secret și atât de bine construit încât nu se poate vedea peste zid din afară înăuntru sau invers, din nici un loc al orașului și, de când au venit comuniștii la putere, n-am văzut nici o carte care să-l descrie exact. Soldații înarmați de la Corpul Garnizoanei Centrale, sub comanda statului major al armatei, stau de pază la porți, iar accesul în incintă era permis numai oamenilor care lucrau și trăiau acolo și vizitatorilor invitați în mod special.

Dosarul de cadre

Am făcut cerere să intru în partid, însă originea mea socială constituia o problemă. Se vedea că nu eram făcut din materialul din care sunt croiți adevărații buni comuniști. Tatăl meu fusese funcționar superior în cadrul guvernului Guomindangului și, deși Zhou Enlai îl invitase să se întoarcă la Beijing și îi oferise protecție, mulți oameni îl considerau încă reacționar. Socruul meu fusese moșier înstărit, în provincia Anhui și, dată fiind reforma agrară în plină desfășurare, fusese declarat dușman al poporului, i se retrăseseră toate drepturile cetățenești și fusese depozat de toate mijloacele de existență. Depindea acum de mine ca să aibă din ce trăi. Și soția mea era suspectă. Înainte de eliberare lucrase și pentru Forțele Aeriene ale SUA și pentru Consiliul Britanic și circula zvonuri cum că ar fi fost agentă secretă în servi-

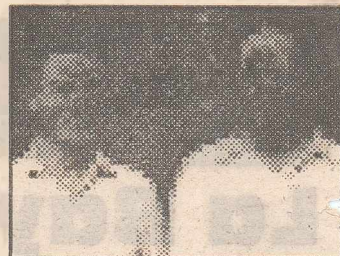
ciul acestor două țări imperiale. Activitățile mele din tinerețe mă făceau, de asemenea, suspect. În biografia detaliată pe care am scris-o când am făcut cerere să intru în partid, am spus că, în timp ce eram la școala medie din Suzhou, toate clasele a X-a au fost convocate de guvernul guomindang-ist la instrucție militară pe trei luni.

Primele contacte cu familia lui Mao

În primăvara anului 1952, m-am întâlnit pentru prima dată cu familia lui Mao. Aceasta s-a întâmplat pe când fiul lui Mao, Anqing, pe atunci în vârstă de treizeci de ani, a fost adus la spital în mijlocul unei crize psihice - nu putea să doarmă, bătea într-una camera dintr-un capăt în altul și vorbea de unul singur.

Jiang Qing aștepta în sala de primire din apropierea salonului lui Anqing, în compania unei surori cu chip inteligent. O văzusem de mai multe ori pe nevasta lui Mao, dar întotdeauna de la distanță. Fusese actriță înainte să se alăture comuniștilor din

Medicul lui Mao povestește

Dr. Li Zhisui și Mao Zedong împreună 20 de ani

într-un coc, ochii mari, rotunzi, limpezi și întunecați, pielea delicată, de culoarea fildeşului, aproximativ 1,60 m înălțime, zveltă, partea de sus a corpului părea mai lungă decât cea inferioară. Avea treizeci și opt de ani, iar eu treizeci și doi.

- Dumneata trebuie să fii doctorul Li, m-a întâmpinat Jiang Qing într-un dialect cult, de Beijing, după ce am luat loc în fața ei, și fără să mai aștepte răspunsul, m-a întrebat: Cum se mai simte Anqing?

- Cu toată eleganța ei m-a izbit răceala comportării. Unii spuneau că în tinerețe, Jiang Qing fusese foarte frumoasă. Mie mi se părea drăguță, dar în nici un caz frumoasă. Era prea distantă și încrezută.

Medic personal al celui mai puternic om

În toamna anului 1952, mi s-a acordat cu unanimitate de voturi titlul de om al muncii model, gradul A. Era o onoare foarte mare. După aceasta am fost, în fine, admis în rândul candidaților de partid.

- Te-am urmărit timp de câțiva ani, a spus Wang. Ești foarte simpatizat de oamenii din Zhongnanhai. Acorzi aceleași îngrijiri, conștiincios, tuturor, indiferent cine sunt. Nu faci pe snobul. Cunoștințele dumitale medicale, comportamentul apropiat și dăruirea față de muncă au făcut o impresie deosebit de puternică asupra tuturor tovarășilor de aici, inclusiv asupra conducătorilor de frunte. Căutăm un medic personal pentru președinte și asta de mai mult timp, a continuat Wang, însă ne este foarte greu să găsim pe cineva. Am vorbit și cu Luo Ruiqing (ministru securității publice) și cu Yang Shangkun (șeful Oficiului General) și le-am sugerat ca dumneata să devii medicul personal al președintelui Mao. Am făcut aceeași recoman-

dare și față de premierul Zhou Enlai. Cu toții au fost de acord. Așa că ieri i-am vorbit și președintelui despre asta. A fost în principiu de acord, însă, evident, dorește mai întâi să stea de vorbă cu dumneata înainte de a lua decizia finală. Trebuie să te pregătești. Va dori să te vadă cât mai curând.

Îmi venea în minte și nefericirea străbunului meu - insistențele lui de om onest că împăratul Tongzhi suferea de sifilis, mânia împărătesei văduve Cixi, demiterea străbunicului meu și pedepsirea lui, toate acestea trecuseră din generație în generație, îndemnându-ne să nu slujim niciodată la curtea imperială. Am refuzat oferta, împărțându-i lui Wang Dongxing neliiniștile mele. Wang a izbucnit în râs.

- Trebuie să mă mai gândesc, i-am spus eu lui Wang.

Bishi în toamna anului 1950, Chen Zongying rămăsese profund nefericită. Din indicația partidului am însoțit-o într-o deplasare la Shanghai și Hangzhou, în timpul căreia mi-a vorbit despre Mao că despre un bătrân ciufut (*Mao Laotou*) și m-a avertizat să am mare grijă.

- Este deosebit de impulsiv și poate să devină nemilos față de dumneata la cea mai mică provocare, mi-a spus Chen. Cât despre soția lui, Jiang Qing, este lucru știut de toată lumea - este crudă cu toți cei din preajma ei. Este și o seducătoare. Să nu te lași amăgit de ea. Dacă pățești vreun necaz acolo, nimeni nu va mai îndrăzni să te angajeze după aceea. S-a putea să sfârșești la închisoare dacă se întâmplă ceva.

Avertismentul lui Chen a reprezentat un șoc pentru mine. Eu îl adoram pe Mao.

Lupte interne pentru monopolul informațiilor

Ceea ce nu știam atunci, copleșit de frământările mele, era faptul că procesul intentat medicilor în 1954 nu era decât o luptă între pioni în cadrul bătăliei mari dintre Wang Dongxing și Fu Lianzhang. Funcțiile deținute de cei doi bărbați îi aduceau inevitabil adesea în stare de conflict. În calitate de ministru adjunct al sănătății publice, Fu Lianzhang răspundea de sănătatea elitei partidului, iar medicii personali ai acestora fuseseră numiți cu toții la recomandarea lui. Neavând acces direct la Mao și la ceilalți conducători, folosea aceste numiri în folosul personal, ordonându-le oamenilor să-i raporteze nu numai care este starea de sănătate a conducătorilor, ci și ceea ce vorbeau și gândeau. În felul acesta reușea să sesizeze orientările și tendințele politice precumpănitoare, mirosind eventualele tulburări din timp. Mao, ca lider suprem, era grija lui cea mai mare și cea mai importantă.

Wang Dongxing, în calitate de înalt funcționar în cadrul securității publice și șef al găzii, răspundea, în ansamblu, de securitatea aceluiași conducători, așadar și de starea lor de sănătate. Wang avea o putere considerabil mai mare decât cea a lui Fu, era mai ambițios din punct de vedere politic și avea un acces mai direct la Mao. Wang nu numai că se bizuia pe agenții lui pentru a obține informații despre activitățile conducătorilor, dar încerca să stoarcă informații și de la medicii și surorile numiți de Fu, dorind în felul acesta să-și asigure un monopol al informațiilor. Fu vedea în felul cum îi utiliza Wang pe medici o încălcare a teritoriului său.

- Nu, nu mai este timp de gândit, mi-a răspuns el. S-a decis deja.

Abia atunci mi-am dat seama că nu aveam de ales.

Avertismentul

Chen Zongying, văduva lui Ren Bishi, unul dintre cei cinci prim-secretari ai partidului, m-a avertizat că era o muncă foarte dură. După moartea subită a lui Ren

El nu putea face nimic greșit. Fusese ridicat la rangul unui împărat, avea un prestigiu intangibil. Nimeni nu îndrăzne să-l critice. Mai mult chiar, în acel moment se desfășura o campanie împotriva contrarevoluționarilor.

Trecuseră mai multe luni de la întâlnirea mea cu Wang. Așteptam nervos, însă convocarea de la Mao nu venea.

În Piața Tiananmen, august 1966. Mao Zedong salută Gărzile Roșii. Dr. Li este chiar în spatele lui Mao

Yanan și m-aș fi așteptat ca îmbrăcămintea ei să fie diferită de costumele cenușii care erau la moda zilei. Nu eram totuși pregătit s-o văd chiar atât de elegantă - într-un taior simplu de lână, în stil occidental, deschis la gât, unde se vedea o bluză de mătase bej. Purta și ciorapi, un adevărat lux în zilele acelea, și pantofi de piele neagră cu tocuri joase. Avea părul des și negru, permanent și ridicat

Ultima oră:

Sămânța lui Iliescu, belșug pe ogoare!